

เอกสารประกอบการพิจารณา

ร่างพระราชบัญญัติ

ปรามการค้าประเวณี

พ.ศ. . . . .

คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ

บรรจुरะเบียบวาระ ครั้งที่ ๑๑

สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ทำหน้าที่รัฐสภา

ฉ.พ. ๑๐๓/ ๒๕๓๕

เอกสารประกอบการพิจารณา

งานบริการค้ำคว่า ศูนย์บริการเอกสารและค้ำคว่า สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา โทร. ๒๕๖๒๖๑๘๑ ๙๙๙ ต่อ ๒๓๓๒ - ๒๓๓๕

สารบัญ

1. สารสำคัญของร่างพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. .... (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)	1
2. เปรียบเทียบพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 กับร่างพระราชบัญญัติ ปราบการค้าประเวณี พ.ศ.	7
3. ภาคผนวก	
1. ประวัติความเป็นมาของโสเภณี	20
2. สภาพการณ์และผลกระทบจากปัญหาการค้าประเวณีในปัจจุบัน	21
3. ผลกระทบของปัญหาการค้าประเวณี	22
4. จำนวนหญิงโสเภณี	23
5. สาเหตุสำคัญของการค้าประเวณี	26
6. รูปแบบการค้าประเวณี	28
7. กระบวนการล่อลวงหญิงจากชนบท	29
8. สภาพปัญหาโสเภณีเด็ก - และโสเภณีถูกบังคับ	31
9. สาเหตุหลักของการนำเด็กมาเป็นธุรกิจบริการทางเพศ	32
10. ปัญหาการค้าประเวณีของคนไทยในต่างแดน	33
11. สาเหตุสำคัญของการค้าประเวณีของคนไทยในต่างแดน	34
12. รูปแบบการล่อลวงเพื่อค้าประเวณีต่างประเทศ	35
13. การค้าประเวณีของหญิงไทยในแต่ละประเทศ	35
14. การดำเนินงานให้ความช่วยเหลือโสเภณีของหน่วยงานของรัฐ	37
15. แนวความคิดในการป้องกันและแก้ไขปัญหาโสเภณี	38
16. มาตรการทางกฎหมาย	39
17. มาตรการในการป้องกันและแก้ไขการล่อลวงหญิงเพื่อการค้าประเวณี	40
18. มาตรการทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และจริยธรรม เพื่อแก้ปัญหาโสเภณี	41
19. มาตรการเร่งด่วนในการป้องกันและแก้ไขปัญหาโสเภณี	44
20. การดำเนินการช่วยเหลือขององค์การสตรีเอกชนในการป้องกันมิให้ผู้หญิงถูกล่อลวง มาประกอบอาชีพโสเภณี	45

21. การใช้มาตรการทางกฎหมายในการป้องกันปราบปรามการค้าประเวณี	48
22. ข้อมูลบางประการที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายการปราบปรามการค้าประเวณี	50
23. อุปสรรคในการใช้กฎหมาย	51
24. ข้อพิจารณาว่าควรอนุญาตให้จดทะเบียนโสเภณีหรือไม่	52
25. ข้อเสนอมาตรการทางกฎหมายบางประการที่คณะกรรมการเพื่อหญิงไทยเรียกร้องให้รัฐ ดำเนินการดังต่อไปนี้	54
26. ข้อเสนอต่อปัญหาโสเภณีของโครงการค้าหัตถ์ มูลนิธิผู้หญิง	55
27. ข้อคิดเห็นของบุคคลสำคัญเกี่ยวกับการจดทะเบียนโสเภณี	57
28. แผนผังและตารางสถิติ	
- แผนผังที่ 1 แผนผังขบวนการค้าโสเภณีในประเทศไทย	60
- แผนผังที่ 2 สาเหตุการค้าประเวณี	61
- ตารางที่ 1 สถิติมูลเหตุการค้าประเวณีของผู้รับการสงเคราะห์ที่เข้ารับการสงเคราะห์ ในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านปากเกร็ด บ้านเกร็ดตระการ และ บ้านนารีสวัสดิ์	62
- ตารางที่ 2 สถิติภูมิกำเนิดเดิมของผู้รับการสงเคราะห์ในสถานสงเคราะห์หญิง บ้านปากเกร็ด บ้านเกร็ดตระการ และบ้านนารีสวัสดิ์	63
- ตารางที่ 3 สถิติช่วงอายุของผู้รับการสงเคราะห์ที่เข้ารับการสงเคราะห์ ในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านปากเกร็ด บ้านเกร็ดตระการ และบ้านนารีสวัสดิ์	64
- ตารางที่ 4 สถิติระยะเวลาการค้าประเวณีของผู้รับการสงเคราะห์ที่เข้ารับ การสงเคราะห์ในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการ บ้านนารีสวัสดิ์ และบ้านปากเกร็ด	65
- ตารางที่ 5 สถิติระดับเซารปัญหาของผู้รับการสงเคราะห์ที่เข้ารับการสงเคราะห์ ในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการ บ้านนารีสวัสดิ์ และบ้านปากเกร็ด	66
- ตารางที่ 6 สถิติการป่วยเป็นกามโรคของผู้รับการสงเคราะห์ที่เข้ารับการสงเคราะห์ ในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการ บ้านนารีสวัสดิ์ และบ้านปากเกร็ด	67

- ตารางที่ 7 การประเมินผลการให้การสงเคราะห์หญิงเมื่อพบความอุปการะจากสถาน
สงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการ บ้านนารีสวัสดิ์ และบ้านปากเกร็ด 68
- ตารางที่ 8 จำนวนผู้สมัครเข้ารับการอบรม จำนวนอนุโมติรับ จำนวนมารายงานตัว
และผู้สำเร็จการฝึกอบรม ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรีภาคเหนือ 69
- ตารางที่ 9 สถิติการนำส่งตัวหญิงผู้พ้นโทษจากการกระทำผิดตาม พ.ร.บ.
ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ปีงบประมาณ 2526 - 2531 70

จินดา ประสมทรัพย์

วิทยากร 4

ผู้รับผิดชอบ

สาระสำคัญ
ร่างพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี

พ.ศ. ....

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

หลักการ

ปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการปราบการค้าประเวณี

เหตุผล

โดยที่พระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ได้ประกาศใช้บังคับมานานแล้ว บทบัญญัติที่มีอยู่โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทกำหนดโทษไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน เนื่องจากการค้าประเวณีมีสาเหตุมาจากสภาพเศรษฐกิจและสังคม ผู้กระทำการค้าประเวณีส่วนมากเป็นผู้ซึ่งต้องการศึกษาสมควรเปิดโอกาสให้บุคคลเหล่านี้ได้รับการสงเคราะห์แทนการลงโทษ ไม่ว่าจะเป็นการให้การบำบัดรักษา ไรศ การอบรม หรือการฝึกอาชีพ และในขณะเดียวกันเพื่อเป็นการปราบการค้าประเวณี เพื่อป้องกันการแพร่เชื้อโรคที่ติดต่อกันได้โดยการมีเพศสัมพันธ์ และเพื่อคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่อาจถูกล่อลวงมาเพื่อการค้าประเวณี สมควรเพิ่มโทษบุคคลซึ่งหารายได้จากการค้าประเวณีของผู้อื่น นอกจากนี้ ในปัจจุบันปรากฏว่าได้มีการโฆษณาชักชวน หรือแนะนำตัวทางสื่อมวลชนในลักษณะที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องการติดต่อในการค้าประเวณีกันอย่างแพร่หลาย สมควรกำหนดให้การกระทำดังกล่าวเป็นความผิด ต้องระวางโทษ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สรุปสาระสำคัญ

1. ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503

ความหมายของคำ

"การค้าประเวณี" หมายความว่า การยอมรับการกระทำชำเราหรือการยอมรับการกระทำอื่นใด หรือการกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่นอันเป็นการสาส์อนเพื่อสินจ้าง ทั้งนี้ ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำและผู้กระทำจะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละเพศก็ตาม

"สถานการค้าประเวณี" หมายความว่า สถานที่ที่จัดไว้เพื่อให้บุคคลอื่นกระทำการค้าประเวณี ไม่ว่าจะจัดให้มีผู้กระทำการค้าประเวณีไว้ ณ ที่นั้นด้วยหรือไม่ก็ตาม และหมายความรวมถึงสถานที่

ที่จัดไว้สำหรับใช้ในการติดต่อหรือจัดหาบุคคลอื่น เพื่อกระทำการค้าประเวณี

"สถานสงเคราะห์" หมายความว่า สถานสงเคราะห์ของทางราชการที่จัดให้มีขึ้น หรือของมูลนิธิหรือสมาคมที่ได้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้

"การสงเคราะห์" หมายความว่า การรักษาโรค การอบรม หรือการฝึกอาชีพ

"ผู้รับการสงเคราะห์" หมายความว่า ผู้ซึ่งศาลมีคำสั่งให้ส่งตัวไปรับการสงเคราะห์ ในสถานสงเคราะห์

"นายทะเบียน" หมายความว่า นายทะเบียนกรุงเทพมหานครหรือนายทะเบียนประจำจังหวัดแล้วแต่กรณี

"นายทะเบียนกรุงเทพมหานคร" หมายความว่า รองอธิบดีกรมประชาสงเคราะห์ที่อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์มอบหมายให้เป็นนายทะเบียนกรุงเทพมหานคร

"นายทะเบียนประจำจังหวัด" หมายความว่า ประชาสงเคราะห์จังหวัดของแต่ละจังหวัด

"พนักงานเจ้าหน้าที่" หมายความว่า พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และให้หมายความรวมถึงผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้มีหน้าที่ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

"อธิบดี" หมายความว่า อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์

"รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

2. ห้ามมิให้ผู้ใดทำการค้าประเวณีโดยไม่มีบัตรตรวจสุขภาพตามรายการที่อธิบดีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา ซึ่งต้องไม่มีลักษณะเป็นการบ่งบอก หรือมีความหมายว่าผู้รับการตรวจสุขภาพเป็นผู้ค้าประเวณี และแพทย์ซึ่งออกบัตรตรวจสุขภาพ ต้องเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม

3. เพื่อป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ อธิบดีมีอำนาจประกาศกำหนดมาตรการต่าง ๆ โดยรัฐมนตรีเป็นผู้อนุมัติ ให้ผู้ทำการค้าประเวณีปฏิบัติตามได้ แต่ต้องไม่มีลักษณะเป็นการจดทะเบียน หรือการขออนุญาต ประกาศของอธิบดีดังกล่าว ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา⁽⁶⁾

4. ผู้ทำการค้าประเวณีต้องมีบัตรตรวจสุขภาพติดตัว และพร้อมที่จะให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบได้

5. ผู้ใดกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้ เพื่อการค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(1) เข้าติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือรับเฝ้าบุคคลตามถนนหรือสาธารณะสถานหรือกระทำการดังกล่าวในที่อื่นใด อันเป็นการเปิดเผยและน่าอัปยศ หรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่สาธารณชน

(2) โฆษณา ชักชวน หรือแนะนำตัวโดยทางสื่อมวลชนในลักษณะที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องการติดต่อในการค้าประเวณี

(3) เข้าไปมั่วสุมในสถานการค้าประเวณี⁽⁶⁾

6. ผู้ใดกระทำการค้าประเวณี โดยไม่มีบัตรตรวจสุขภาพติดตัว หรือมีแต่มิได้รับการตรวจตามระยะเวลาที่อธิบดีกำหนด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (9)

7. ผู้ทำการค้าประเวณีผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรการที่อธิบดีประกาศ (6) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

8. ผู้ใดออกบัตรตรวจสุขภาพ หรือให้สำรับรองการตรวจโดยไม่มีอำนาจดังกล่าว โดยแสดงข้อความอันเป็นเท็จ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

9. ผู้ใด จัดหาผู้ทำการค้าประเวณี เพื่อผลประโยชน์ใด ๆ เพื่อผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี และปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสามหมื่นบาท ถ้าเป็นการกระทำเป็นปกติธุระ ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสองพันบาทถึงสี่หมื่นสองพันบาท และถ้าเป็นการจัดหาผู้ทำการค้าประเวณี ซึ่งเป็นเด็กหรือเยาวชนอายุไม่เกินสิบแปดปี ผู้กระทำต้องระวางโทษหนักกว่าที่กำหนดไว้ข้างหนึ่ง แล้วแต่กรณี

10. ผู้ใดเป็นเจ้าของกิจการ ผู้ดูแล หรือผู้จัดการสถานการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุมผู้ทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นแปดพันบาทถึงสี่หมื่นสองพันบาท

11. ผู้ใดหน่วงเหนี่ยว กักขัง หรือกระทำด้วยประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย หรือจัดหรือยินยอมให้บุคคลใดกระทำการดังกล่าวเพื่อการค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นแปดพันบาทถึงเก้าหมื่นบาท

12. ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการผู้ใดจัดหรือยินยอมให้ผู้
อื่นกระทำการค้าประเวณีในสถานบริการของตน ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่ง
หมื่นสองพันบาทถึงสามหมื่นบาท ถ้าเป็นการกระทำเป็นปกติธุระ ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึง
เจ็ดปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นแปดพันบาทถึงสี่หมื่นสองพันบาท และดำเนินการจัดหรือยินยอมให้เด็กหรือเยาว-
ชนอายุไม่เกินสิบแปดปีกระทำการค้าประเวณี ผู้กระทำต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ข้างหนึ่ง แล้วแต่กรณี

13. ผู้กระทำผิดตาม (8) หรือ (9) มีอายุไม่เกินสิบแปดปี ผู้กระทำผิดไม่ต้องรับ
โทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดดังกล่าว แต่ให้ศาลมีอำนาจที่จะดำเนินการดังต่อไปนี้

(1) ส่งตัวผู้กระทำผิดนั้นไปรับการสงเคราะห์ในสถานสงเคราะห์ภายในระยะเวลา
เวลาที่ศาลกำหนดแต่ต้องไม่เกินหกเดือน

(2) กำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความประพฤติของผู้กระทำผิดนั้น ตามที่กำหนดไว้
ในมาตรา 17 โดยมีกำหนดเวลาไม่เกินหนึ่งปี⁽¹⁶⁾

14. ถ้าผู้กระทำผิดตาม (8) หรือ (9) มีอายุเกินสิบแปดปีและเมื่อศาลได้พิจารณา
ถึงอายุ ประวัติ ความประพฤติ สถิติปัญหา การศึกษา อบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ และสิ่งแวดล้อม
ล้อมของผู้นั้นแล้วเห็นว่าไม่สมควรพิพากษาลงโทษผู้นั้น ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ส่งตัวผู้นั้นไปรับการสงเคราะห์
ในสถานสงเคราะห์ภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนดแต่ต้องไม่เกินหนึ่งปี หรือศาลจะกำหนดเงื่อนไข เพื่อคุม
ความประพฤติของผู้นั้นข้อเดียวหรือหลายข้อไว้มีกำหนดไม่เกินหนึ่งปีดังต่อไปนี้ก็ได้

(1) ให้ไปรับการรักษาโรคตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด

(2) ให้ฝึกอาชีพหรือทำงานเป็นกิจจะลักษณะ

(3) ให้ละเว้นการเข้าไปในสถานที่ใด การคบหาสมาคม หรือการประพฤติโดยอันอาจ
นำไปสู่การกระทำความผิดเช่นเดียวกันนั้นอีก

(4) ให้ไปรายงานตัวต่อเจ้าพนักงานที่ศาลกำหนดไว้เป็นครั้งคราว เพื่อเจ้าพนักงาน
จะได้สอบถาม แนะนำ ช่วยเหลือ หรือดักเตือนตามที่เห็นสมควร ในเรื่องการรับการรักษาโรค ความประ-
พฤติ และการประกอบอาชีพ⁽¹⁷⁾

15. เมื่อความปรากฏแก่ศาลว่า ผู้กระทำผิดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความประพฤติ
ที่ศาลกำหนด (16) หรือ (17) ศาลจะดักเตือนผู้กระทำผิดหรือส่งตัวผู้นั้นไปรับการสงเคราะห์ในสถาน
สงเคราะห์มีกำหนดไม่เกินหนึ่งปีก็ได้

16. ในกรณีที่ผู้ใดถูกฟ้องว่ากระทำผิดตาม (8) หรือ (9) ถ้าศาลมีให้ประกันตัวก็ให้ศาลสั่งให้ส่งตัวผู้นั้นไปอยู่ในความดูแลของสถานสงเคราะห์ หรือสถานที่พักชั่วคราว (27) หรือสถานที่อันสมควรแก่การดูแลผู้นั้นตลอดเวลา ในระหว่างการพิจารณาของศาล และให้นำ (25) มาใช้บังคับโดยอนุโลม

17. ให้อธิบดีจัดให้ผู้รับการสงเคราะห์ได้รับการสงเคราะห์ตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด ผู้รับการสงเคราะห์ต้องปฏิบัติตามข้อบังคับว่าด้วยการสงเคราะห์ที่อธิบดีกำหนดโดยได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี (20)

18. ให้กรมประชาสงเคราะห์จัดให้มีสถานสงเคราะห์เพื่อให้การสงเคราะห์แก่ผู้รับการสงเคราะห์ ให้อธิบดีมีอำนาจออกใบอนุญาตให้มูลนิธิหรือสมาคมจัดตั้งสถานสงเคราะห์ และมีอำนาจควบคุมดูแลสถานสงเคราะห์ดังกล่าว รวมทั้งมีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาตดังกล่าวด้วย หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการออกใบอนุญาต และการเพิกถอนใบอนุญาตตามดังกล่าวให้เป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีกำหนดโดยได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี และผู้รับใบอนุญาตจะเรียกเก็บค่าบริการ ค่าใช้จ่าย หรือเงินอื่นใดจากผู้รับการสงเคราะห์มิได้

19. ผู้รับการสงเคราะห์ต้องปฏิบัติตามข้อบังคับว่าด้วยการทำงานและวินัยที่อธิบดีกำหนดโดยได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี ถ้าผู้รับการสงเคราะห์ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบังคับ ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีอำนาจลงโทษดังต่อไปนี้

- (1) กักบริเวณไม่เกินครั้งละห้าสิบวัน หรือ
- (2) ตักหรือลดประ โยชน์หรือความสะดวกที่สถานสงเคราะห์จะอำนวยให้

20. เมื่ออธิบดีพิจารณาเห็นว่า ถ้าจะจัดให้ผู้รับการสงเคราะห์ไปรับการรักษาโรค ณ สถานพยาบาลใดจะเป็นการเหมาะสมและเป็นผลดีแก่ผู้รับการสงเคราะห์ อธิบดีมีอำนาจส่งตัวผู้รับการสงเคราะห์ไปรับการรักษาโรค ณ สถานพยาบาลนั้นได้ (23)

21. เมื่ออธิบดีพิจารณาเห็นว่า ถ้าจะจัดให้ผู้รับการสงเคราะห์ไปทำงานหรือประกอบอาชีพ ณ สถานที่ใดนอกสถานสงเคราะห์จะเป็นการเหมาะสม และเป็นผลดีแก่ผู้รับการสงเคราะห์ และเจ้าของสถานที่ยินยอมรับตัวไว้ อธิบดีมีอำนาจส่งตัวผู้รับการสงเคราะห์ไปทำงานหรือประกอบอาชีพ ณ สถานที่นั้นได้ (24)

22. ผู้รับการสงเคราะห์ผู้ใดหลบหนีไปจากสถานสงเคราะห์ หรือสถานพยาบาลที่อธิบดีส่งตัวไปรับการรักษาโรคตาม (23) หรือสถานที่ที่อธิบดีส่งตัวไปทำงานหรือประกอบอาชีพตาม (24) หรือหลบหนีระหว่างส่งตัวไปยังสถานที่ดังกล่าวต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (25)

23. เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้รับการสงเคราะห์จะกลับตัวไม่กระทำการค้าประเวณีอีก เพราะมีความประพฤติดี หรือเพราะมีผู้มีหลักฐานควรเชื่อถ้อยอุปการะหรือรับรองว่าจะให้งานที่มีรายได้พอควรแก่

การเลี้ยงชีพ อธิบดีมีอำนาจสั่งปล่อยตัวผู้รับการสงเคราะห์ก่อนครบระยะเวลาที่ศาลกำหนดตาม (16) หรือ (17) ได้ โดยให้กำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับความประพฤติที่ผู้รับการสงเคราะห์ต้องปฏิบัติเมื่อได้รับการปล่อยตัวด้วย ถ้าผู้รับการสงเคราะห์ฝ่าฝืนเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนดให้อธิบดีมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นกลับไปรับการสงเคราะห์ในสถานสงเคราะห์ต่อไปจนกว่าจะครบระยะเวลาที่ศาลกำหนด (26)

24. ให้กรมประชาสงเคราะห์จัดให้มีสถานที่พักชั่วคราวสำหรับผู้รับการสงเคราะห์ซึ่งได้รับการปล่อยตัวได้พักอาศัยระหว่างรอการประกอบอาชีพหรือกลับภูมิลำเนาเดิม ผู้รับการสงเคราะห์ซึ่งได้รับการปล่อยตัวและได้รับอนุญาตให้พักอาศัยดังกล่าว ต้องปฏิบัติตามระเบียบการพักอาศัยที่อธิบดีกำหนด (27)

25. ในการดำเนินการตาม (20) (23) (24) หรือ (26) อธิบดีมอบอำนาจเป็นหนังสือให้ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นผู้ปฏิบัติราชการแทนในเขตจังหวัดนั้นได้

26. ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาตามพระราชบัญญัตินี้

เปรียบเทียบ พระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 กับร่างพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. .... (คณะกรรมการ เป็นผู้เสนอ)

พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503	ร่าง พ.ร.บ.ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. ....
<p>มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป</p>	<p>มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป</p>
<p>มาตรา 3 ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันสัญจรโรค รัตนโกสินทรศก 127</p>	<p>มาตรา 3 ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503</p>
<p>มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้ "การค้าประเวณี" หมายความว่า การยอมรับการกระทำชำเรา หรือการยอมรับการกระทำอื่นใด หรือการกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่น อันเป็นการสำส่อนเพื่อสินจ้าง ทั้งนี้ ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำและผู้กระทำจะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละเพศ</p>	<p>มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้ "การค้าประเวณี" หมายความว่า การยอมรับการกระทำชำเราหรือการยอมรับการกระทำอื่นใด หรือการกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่นอันเป็นการสำส่อนเพื่อสินจ้าง ทั้งนี้ ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำและผู้กระทำจะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละเพศก็ตาม</p>
<p>"สถานการค้าประเวณี" หมายความว่า สถานที่ใด ๆ ที่จัดไว้เพื่อให้บุคคลอื่นทำการค้าประเวณี โดยจัดให้มีผู้ทำการค้าประเวณีไว้เพื่อการนั้นด้วย</p>	<p>"สถานการค้าประเวณี" หมายความว่า สถานที่ที่จัดไว้เพื่อให้บุคคลอื่นทำการค้าประเวณี ไม่ว่าจะจัดให้มีผู้ทำการค้าประเวณีไว้ ณ ที่นั้นด้วยหรือไม่ก็ตาม และหมายความรวมถึงสถานที่ที่จัดไว้สำหรับใช้ในการติดต่อหรือจัดหาบุคคลอื่น</p>
<p>"สถานบริการ" หมายความว่า สถานประกอบธุรกิจเพื่อสินจ้างที่จัดไว้เป็นที่พักหรืออยู่อาศัย เป็นที่จำหน่ายอาหารหรือเครื่องดื่ม หรือเป็นที่ให้ความบันเทิง การปรนนิบัติหรือความสะดวกสบาย</p>	<p>เพื่อการค้าการค้าประเวณี</p> <p>"สถานสงเคราะห์" หมายความว่า สถานสงเคราะห์ของทางราชการที่จัดให้มีขึ้นหรือของมูลนิธิหรือสมาคมที่ได้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้</p>

พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503

ร่าง พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. ....

"สถานสงเคราะห์" หมายความว่า
สถานสงเคราะห์ที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้

"ผู้รับการสงเคราะห์" หมายความว่า
บุคคลซึ่งอธิบดีมีคำสั่งให้ส่งตัวไปรับการรักษาและ
หรืออบรมฝึกอาชีพในสถานสงเคราะห์

"อธิบดี" หมายความว่า อธิบดีกรม-
ประชาสงเคราะห์

"รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรี
ผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

"การสงเคราะห์" หมายความว่า การรักษา
โรค การอบรม หรือการฝึกอาชีพ

"ผู้รับการสงเคราะห์" หมายความว่า ผู้ซึ่ง
ศาลมีคำสั่งให้ส่งตัวไปรับการสงเคราะห์ในสถาน
สงเคราะห์

"นายทะเบียน" หมายความว่า นายทะเบียน
กรุงเทพมหานครหรือนายทะเบียนประจำจังหวัด
แล้วแต่กรณี

"นายทะเบียนกรุงเทพมหานคร" หมายความว่า
รองอธิบดีกรมประชาสงเคราะห์ที่อธิบดีกรมประชา-
สงเคราะห์มอบหมายให้เป็นนายทะเบียนกรุงเทพมหานคร

"นายทะเบียนประจำจังหวัด" หมายความว่า
ประชาสงเคราะห์จังหวัดของแต่ละจังหวัด

"พนักงานเจ้าหน้าที่" หมายความว่า พนักงาน
ฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความอาญา และให้หมายความรวมถึงผู้ซึ่งรัฐมนตรี
แต่งตั้งให้มีหน้าที่ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 5 ห้ามมิให้ผู้ใดทำการค้าประเวณี
โดยไม่มีบัตรตรวจสุขภาพซึ่งแสดงว่าผู้นั้นได้รับการ
ตรวจจากแพทย์ตามระยะเวลาที่อธิบดีกำหนดและ
ได้รับคำรับรองจากแพทย์ผู้ตรวจแล้วว่าผู้นั้นมิได้
เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

พ.ร.บ. ปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503

ร่าง พ.ร.บ. ปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ....

บัตรตรวจสอบสภาพตามวรรคหนึ่งให้มีรายการ
ตามที่อธิบดีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา
แก่รายการดังกล่าวต้องไม่มีลักษณะเป็นการบ่งบอก
หรือมีความหมายว่า ผู้รับการตรวจสอบสภาพเป็น
ผู้ค้าประเวณี

แพทย์ซึ่งจะออกบัตรตรวจสอบสภาพหรือให้
คำรับรองการตรวจตามวรรคหนึ่งได้ ต้องเป็น
ผู้ได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม
และได้จดแจ้งชื่อ ที่อยู่ และที่ทำการไว้กับ
นายทะเบียนตามแบบที่อธิบดีกำหนด

มาตรา 6 เพื่อประโยชน์ในการป้องกัน
การแพร่เชื้อโรคที่ติดต่อกันได้โดยการมีเพศสัมพันธ์
อธิบดีมีอำนาจออกประกาศกำหนดมาตรการต่าง ๆ
โดยอนุมัติของรัฐมนตรีให้ผู้ทำการค้าประเวณีปฏิบัติ
ตามได้ มาตรการดังกล่าวต้องไม่มีลักษณะเป็น
การจดทะเบียนหรือการขออนุญาต

ประกาศของอธิบดีตามวรรคหนึ่งให้ประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 7 ผู้ทำการค้าประเวณีจะต้องมีบัตร
ตรวจสอบสภาพตามมาตรา 5 ติดตัวและพร้อมที่จะ
ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบได้

พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503

ร่าง พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. ....

มาตรา 5 ผู้ใด เพื่อการค้าประเวณี
กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(1) เข้าติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว
ติดตาม หรือรับเข้าบุคคลตามถนนหรือสาธารณะ
สถาน หรือกระทำการดังกล่าวในที่อื่นใดอันเป็น
การเปิดเผยและน่าอัปยศ หรือเป็นที่เดือดร้อน
รำคาญแก่สาธารณชน

(2) เครื่องเครา หรือคอยอยู่ตามถนน
หรือสาธารณะสถานในลักษณะ หรืออาการที่
เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร่องการติดต่อในการค้า
ประเวณี

(3) เข้าไปมีวิญญูในสถานการค้าประเวณี
ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน
หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 6 ผู้ใดกระทำการค้าประเวณี
ในสถานการค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุก
ไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท
หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 7 ผู้ใดกระทำการค้าประเวณี
ต่อบุคคลเพศเดียวกัน ต้องระวางโทษจำคุก
ไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท
หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 8 ผู้ใดเพื่อการค้าประเวณี กระทำ
การอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(1) เข้าติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว
ติดตาม หรือรับเข้าบุคคลตามถนนหรือสาธารณะสถาน
หรือกระทำการดังกล่าวในที่อื่นใด อันเป็นการเปิดเผย
และน่าอัปยศหรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่
สาธารณชน

(2) โฆษณา ชักชวน หรือแนะนำตัว
โดยทางสื่อมวลชนในลักษณะที่เห็นได้ว่าเป็นการ
เรียกร่องการติดต่อในการค้าประเวณี

(3) เข้าไปมีวิญญูในสถานการค้าประเวณี
ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือ
ปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

<p>พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. ....</p>	<p>ร่าง พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503</p>
<p>มาตรา 8 ผู้ใดจัดหาผู้กระทำการค้าประเวณีเพื่อผู้อื่นเป็นปกติธุระ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>	<p>มาตรา 9 ผู้ใดทำการค้าประเวณีโดยไม่มีบัตรตรวจสอบสภาพติดตัว หรือมีแต่มิได้รับการตรวจตามระยะเวลาที่อธิบดีกำหนดตามมาตรา 5 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p> <p>มาตรา 10 ผู้ทำการค้าประเวณีผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรการที่อธิบดีประกาศกำหนดตามมาตรา 6 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท</p> <p>มาตรา 11 ผู้ใดออกบัตรตรวจสอบสภาพหรือให้คำรับรองการตรวจตามมาตรา 5 โดยไม่มีอำนาจ หรือออกบัตรตรวจสอบสภาพหรือให้คำรับรองการตรวจตามมาตรา 5 โดยแสดงข้อความอันเป็นเท็จ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p> <p>มาตรา 12 ผู้ใดเพื่อผลประโยชน์ใด ๆ จัดหาผู้ทำการค้าประเวณีเพื่อผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี และปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสามหมื่นบาท</p>

<p>พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503</p>	<p>ร่าง พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. ....</p>
<p>มาตรา 9 ผู้ใดเป็นเจ้าของกิจการ ผู้ดูแล หรือผู้จัดการสถานการค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับ ไม่เกินสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>	<p><u>ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการ กระทำเป็นปกติธุระ ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุก ตั้งแต่สองปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสองพัน บาทถึงสี่หมื่นสองพันบาท</u></p> <p><u>ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง เป็นการจัดหาผู้ทำการค้าประเวณีซึ่งเป็นเด็กหรือ เยาวชนอายุไม่เกินสิบแปดปี ผู้กระทำต้องระวางโทษ หนักกว่าที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่งหรือวรรคสองกึ่งหนึ่ง แล้วแต่กรณี</u></p> <p>มาตรา 13 ผู้ใดเป็นเจ้าของกิจการ ผู้ดูแล หรือผู้จัดการสถานการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุม ผู้ทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี ต้อง ระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่ หนึ่งหมื่นแปดพันบาทถึงสี่หมื่นสองพันบาท</p> <p>มาตรา 14 <u>ผู้ใดหวังเหยี่ยว กักขัง หรือกระทำด้วยประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพ ในร่างกาย หรือจัดหรือยินยอมให้บุคคลใดกระทำ การดังกล่าวเพื่อการค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุก ตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่น แปดพันบาทถึงเก้าหมื่นบาท</u></p>

พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503	ร่าง พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. ....
<p>มาตรา 10 ผู้ใดยินยอมให้ผู้อื่นกระทำการค้าประเวณีเป็นปกติธุระในสถานบริการที่ตนเป็นเจ้าของกิจการ ผู้ดูแล หรือผู้จัดการ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>	<p>มาตรา 15 ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ ผู้ใดจัดหรือยินยอมให้ผู้อื่นกระทำการค้าประเวณีในสถานบริการของตน ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสองพันบาทถึงสามหมื่นบาท</p> <p>ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำเป็นปกติธุระ ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นแปดพันบาทถึงสี่หมื่นสองพันบาท</p> <p>ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสองเป็นการจัดหรือยินยอมให้เด็กหรือเยาวชนอายุไม่เกินสิบแปดปีกระทำการค้าประเวณี ผู้กระทำต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่งหรือวรรคสองถึงหนึ่ง แล้วแต่กรณี</p> <p>มาตรา 16 ถ้าผู้กระทำความผิดตามมาตรา 8 หรือมาตรา 9 มีอายุไม่เกินสิบแปดปี ผู้กระทำความผิดไม่ต้องรับโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดดังกล่าว แต่ให้ศาลมีอำนาจที่จะดำเนินการดังต่อไปนี้</p> <p>(1) ส่งตัวผู้กระทำความผิดนั้นไปรับการสงเคราะห์ในสถานสงเคราะห์ ภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนดแต่ต้องไม่เกินหกเดือน</p> <p>(2) กำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความปลอดภัยของผู้กระทำความผิดนั้นตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 17 โดยมีกำหนดเวลาไม่เกินหนึ่งปี</p>

พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503

ร่าง พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. ....

มาตรา 17 ถ้าผู้กระทำความผิดตามมาตรา 8
หรือมาตรา 9 มีอายุเกินสิบแปดปี และเมื่อศาล
ได้พิจารณาถึงอายุ ประวัติ ความประพฤติ
สติปัญญา การศึกษา อบรม สุขภาพ ภาวะ
แห่งจิต นิสัย อาชีพ และสิ่งแวดล้อมของผู้นั้น
แล้วเห็นว่าไม่สมควรพิพากษาลงโทษผู้นั้น ให้ศาล
มีอำนาจสั่งให้ส่งตัวผู้นั้นไปรับการสงเคราะห์ใน
สถานสงเคราะห์ภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนดแต่
ต้องไม่เกินหนึ่งปี หรือศาลจะกำหนดเงื่อนไข
เพื่อคุมความประพฤติของผู้นั้นข้อเดียวหรือหลายข้อ
ไว้มีกำหนดไม่เกินหนึ่งปีดังต่อไปนี้ก็ได้

- (1) ให้ไปรับการรักษาโรคตามระยะเวลาที่
ศาลกำหนด
- (2) ให้ฝึกอาชีพหรือทำงานเป็นกิจจะลักษณะ
- (3) ให้ละเว้นการเข้าไปในสถานที่ใด
การคบหาสมาคม หรือการประพฤติใดอันอาจนำไป
สู่การกระทำความผิดเช่นเดียวกันนั้นอีก
- (4) ให้ไปรายงานตัวต่อเจ้าพนักงานที่ศาล
กำหนดไว้เป็นครั้งคราว เพื่อเจ้าพนักงานจะได้
สอบถาม แนะนำ ช่วยเหลือ หรือตักเตือน
ตามที่เห็นสมควรในเรื่องการรับการรักษาโรค ความ
ประพฤติ และการประกอบอาชีพ

<p>พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503</p>	<p>ร่าง พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. ....</p>
	<p><u>มาตรา 18 เมื่อความปรากฏแก่ศาลว่า ผู้กระทำความผิดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองประพฤติกี่ศาลกำหนดตามมาตรา 16 หรือมาตรา 17 ศาลจะตักเตือนผู้กระทำความผิดหรือส่งตัวผู้นั้นไปรับการสงเคราะห์ในสถานสงเคราะห์ที่มีกำหนดไม่เกินหนึ่งปีก็ได้</u></p> <p><u>มาตรา 19 ในกรณีที่ผู้ใดถูกฟ้องว่ากระทำความผิดตามมาตรา 8 หรือมาตรา 9 ถ้าศาลมิได้ให้ประกันตัวก็ให้ศาลสั่งให้ส่งตัวผู้นั้นไปอยู่ในความดูแลของสถานสงเคราะห์หรือสถานที่พักชั่วคราวตามมาตรา 27 หรือสถานที่อันสมควรแก่การดูแล ผู้นั้นตลอดเวลาในระหว่างการพิจารณาของศาล และให้นำความในมาตรา 25 มาใช้บังคับโดยอนุโลม</u></p> <p><u>มาตรา 20 ให้อธิบดีจัดให้ผู้รับการสงเคราะห์ได้รับการสงเคราะห์ตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด ผู้รับการสงเคราะห์ต้องปฏิบัติตามข้อบังคับว่าด้วยการสงเคราะห์ที่อธิบดีกำหนดโดยได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี</u></p>

พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503

พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. ....

มาตรา 12 ให้กรมประชาสงเคราะห์
จัดตั้งสถานสงเคราะห์ สำหรับรักษาและฝึกอบรม
อาชญาผู้รับการสงเคราะห์

มาตรา 21 ให้กรมประชาสงเคราะห์จัดให้
มีสถานสงเคราะห์ เพื่อให้การสงเคราะห์แก่ผู้รับการ
สงเคราะห์ตามพระราชบัญญัตินี้

อธิบดีมีอำนาจออกใบอนุญาตให้มูลนิธิหรือ
สมาคมจัดตั้งสถานสงเคราะห์ตามพระราชบัญญัตินี้
และมีอำนาจควบคุมดูแลสถานสงเคราะห์ดังกล่าว
รวมทั้งมีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาตดังกล่าวด้วย
หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการ
ออกใบอนุญาตและการเพิกถอนใบอนุญาตตาม
วรรคสองให้เป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีกำหนดโดย
ได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี

ผู้รับใบอนุญาตตามวรรคสองจะเรียกเก็บค่า
บริการ ค่าใช้จ่าย หรือเงินอื่นใดจากผู้รับการ
สงเคราะห์มิได้

มาตรา 13 ให้อธิบดีโดยอนุมัติรัฐมนตรี
มีอำนาจออกข้อบังคับว่าด้วยระเบียบวินัยและการ
ทำงานของผู้รับการสงเคราะห์

มาตรา 22 ผู้รับการสงเคราะห์ต้องปฏิบัติ
ตามข้อบังคับว่าด้วยการทำงานและวินัยที่อธิบดีกำหนด
โดยได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี

ให้อธิบดีมีอำนาจลงโทษแก่ผู้รับการ
สงเคราะห์ ซึ่งฝ่าฝืนข้อบังคับที่ออกตามวรรคก่อน
ดังต่อไปนี้

ผู้รับการสงเคราะห์ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบังคับตาม
วรรคหนึ่ง ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมี
อำนาจลงโทษดังต่อไปนี้

- (1) ทักรบริเวณไม่เกินครั้งละสิบห้าวัน หรือ
- (2) ตัดหรือลดประโยชน์หรือความสะดวก
ที่สถานสงเคราะห์จะอำนวยความสะดวกให้

- (1) ทักรบริเวณไม่เกินครั้งละสิบห้าวัน หรือ
- (2) ตัดหรือลดประโยชน์หรือความสะดวกที่
สถานสงเคราะห์จะอำนวยความสะดวกให้

พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503	ร่าง พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. ....
<p>มาตรา 11 เมื่อศาลได้พิพากษาให้ลงโทษผู้ใดตามมาตรา 5 มาตรา 6 หรือมาตรา 7 แล้ว ถ้าปรากฏว่าผู้นั้นเป็นโรคอันควรได้รับการรักษา หรือเป็นผู้ควรได้รับการอบรมฝึกอาชีพ หรือทั้งสองอย่าง อธิบดีมีอำนาจสั่งให้ส่งตัวผู้นั้นไปรับการรักษาและหรืออบรมฝึกอาชีพในสถานสงเคราะห์ เมื่อผู้นั้นพ้นโทษได้ตามระยะเวลาที่อธิบดีกำหนด แต่มิให้เกินหนึ่งปี นับแต่วันพ้นโทษ</p>	<p>มาตรา 23 เมื่ออธิบดีพิจารณาเห็นว่า ถ้าจะจัดให้ผู้รับการสงเคราะห์ไปรับการรักษาโรค ณ <u>สถานพยาบาลใดจะเป็นการเหมาะสมและเป็นผลดีแก่ผู้รับการสงเคราะห์</u> อธิบดีมีอำนาจส่งตัวผู้รับการสงเคราะห์ไปรับการรักษาโรค ณ <u>สถานพยาบาลนั้นได้</u></p>
<p>มาตรา 14 เมื่ออธิบดีพิจารณาเห็นว่า ถ้าจะจัดให้ผู้รับการสงเคราะห์ไปทำงานหรือประกอบอาชีพอยู่ ณ <u>สถานที่ใดนอกสถานสงเคราะห์</u> จะเป็นการเหมาะสมและเป็นผลดีแก่ผู้รับการสงเคราะห์ และเจ้าของสถานที่ยินยอมรับตัวไว้ ก็ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งให้ส่งตัวไปทำงานหรือประกอบอาชีพอยู่ ณ <u>สถานที่นั้นได้</u></p>	<p>มาตรา 24 เมื่ออธิบดีพิจารณาเห็นว่า ถ้าจะจัดให้ผู้รับการสงเคราะห์ไปทำงานหรือประกอบอาชีพ ณ <u>สถานที่ใดนอกสถานสงเคราะห์จะเป็นการเหมาะสมและเป็นผลดีแก่ผู้รับการสงเคราะห์</u> และเจ้าของสถานที่ยินยอมรับตัวไว้ อธิบดีมีอำนาจส่งตัวผู้รับการสงเคราะห์ไปทำงานหรือประกอบอาชีพ ณ <u>สถานที่นั้นได้</u></p>
<p>มาตรา 15 ผู้รับการสงเคราะห์ผู้ใดหลบหนีไปจากสถานสงเคราะห์ หรือสถานที่ซึ่งอธิบดีกำหนดให้ไปทำงานหรือประกอบอาชีพตามมาตรา 14 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>	<p>มาตรา 25 ผู้รับการสงเคราะห์ผู้ใดหลบหนีไปจากสถานสงเคราะห์ หรือสถานพยาบาลที่อธิบดีส่งตัวไปรับการรักษาโรคตามมาตรา 23 <u>หรือสถานที่ที่อธิบดีส่งตัวไปทำงานหรือประกอบอาชีพตาม</u> มาตรา 24 <u>หรือหลบหนีระหว่างส่งตัวไปยังสถานที่</u> ดังกล่าว ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน <u>หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</u></p>

พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503

มาตรา 16 อธิบดีมีอำนาจสั่งปล่อยตัวผู้รับการสงเคราะห์จากสถานสงเคราะห์ หรือสถานที่ซึ่งอธิบดีกำหนดให้ไปทำงานหรือประกอบอาชีพตามมาตรา 14 ก่อนเวลาที่อธิบดีกำหนดตามมาตรา 11 ได้ เมื่ออธิบดีเชื่อว่าผู้รับการสงเคราะห์จะกลับตัวไม่กระทำการค้าประเวณีอีก เพราะมีความประพฤติดีหรือเพราะมีผู้มีหลักฐานควรเชื่อถือนับอุปการะหรือรับรองจะให้งานที่มีรายได้พอควรแก่การเลี้ยงชีพ

ร่าง พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. ....

มาตรา 26 เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้รับการสงเคราะห์จะกลับตัวไม่กระทำการค้าประเวณีอีก เพราะมีความประพฤติดี หรือเพราะมีผู้มีหลักฐานควรเชื่อถือนับอุปการะหรือรับรองจะให้งานที่มีรายได้พอควรแก่การเลี้ยงชีพ อธิบดีมีอำนาจสั่งปล่อยตัวผู้รับการสงเคราะห์ก่อนครบระยะเวลาที่ศาลกำหนดตามมาตรา 16 หรือมาตรา 17 ได้ โดยให้กำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับความประพฤติที่ผู้รับการสงเคราะห์ต้องปฏิบัติเมื่อได้รับการปล่อยตัวด้วย

ถ้าผู้รับการสงเคราะห์ฝ่าฝืนเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนดตามวรรคหนึ่ง ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นกลับไปรับการสงเคราะห์ในสถานสงเคราะห์ต่อไป จนกว่าจะครบระยะเวลาที่ศาลกำหนด

มาตรา 27 ให้กรมประชาสงเคราะห์จัดให้มีสถานที่พักชั่วคราวสำหรับผู้รับการสงเคราะห์ซึ่งได้รับการปล่อยตัวได้พักอาศัยระหว่างรอการประกอบอาชีพหรือกลับภูมิตำเนาเดิม

ผู้รับการสงเคราะห์ซึ่งได้รับการปล่อยตัวและได้รับอนุญาตให้พักอาศัยตามวรรคหนึ่ง ต้องปฏิบัติตามระเบียบการพักอาศัยที่อธิบดีกำหนด

พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503	ร่าง พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. ....
<p>มาตรา 17 <u>อำนาจและหน้าที่ซึ่งอธิบดี</u> <u>มีอยู่ตามพระราชบัญญัตินี้</u> อธิบดีอาจมอบหมาย ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดใดเป็นผู้ใช้อำนาจและ ปฏิบัติหน้าที่ในเขตจังหวัดนั้นได้</p> <p>การมอบหมายให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา</p>	<p>มาตรา 28 <u>ในการดำเนินการตามมาตรา 20</u> <u>วรรคหนึ่ง มาตรา 23 มาตรา 24 หรือมาตรา 26</u> <u>อธิบดีจะมอบอำนาจเป็นหนังสือให้ผู้ว่าราชการจังหวัด</u> <u>เป็นผู้ปฏิบัติราชการแทนในเขตจังหวัดนั้นก็ได้</u></p> <p>มาตรา 29 <u>ให้สถานสงเคราะห์ที่จัดตั้งขึ้น</u> <u>ตามพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503</u> <u>เป็นสถานสงเคราะห์ตามพระราชบัญญัตินี้</u></p> <p>มาตรา 30 <u>ให้ผู้รับการสงเคราะห์ตาม</u> <u>พระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503</u> <u>ซึ่งยังคงรับการสงเคราะห์อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้</u> <u>ใช้บังคับ</u> <u>รับการสงเคราะห์ต่อไปจนกว่าจะครบ</u> <u>ระยะเวลาที่อธิบดีกำหนด</u></p> <p>มาตรา 31 <u>บรรดาประกาศ ระเบียบ</u> <u>ข้อบังคับ และคำสั่ง ที่ออกตามพระราชบัญญัติ</u> <u>ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503</u> <u>ให้ยังคงใช้</u> <u>บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติ</u> <u>นี้</u> <u>ทั้งนี้</u> <u>จนกว่าจะมีประกาศ ระเบียบ ข้อบังคับ</u> <u>และคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้</u></p>
<p>มาตรา 18 <u>ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวง</u> <u>มหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้</u></p>	<p>มาตรา 32 <u>ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวง</u> <u>มหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้</u></p>

ภาคผนวก

1. ประวัติความเป็นมาของโสเภณี

สมัยอยุธยา ผู้หญิงในสังคมไทยในอดีต "มิได้รับการยกย่องว่าเป็นคนเท่าเทียมชาย" ผู้หญิงและเด็กเป็นเพียงสมบัติของชายที่สามารถจะขาย จำนำ ขับคอกได้แล้วแต่ความจำเป็น จากจดหมายเหตุลาอูแบร์ทูตฝรั่งเศสสมัยพระนารายณ์ (พ.ศ. 2199 - 2231) ระบุว่าสมัยกรุงศรีอยุธยา มีช่องโสเภณี 4 แห่ง และมีโสเภณีประมาณ 600 คน ตั้งในย่านชุมชนชาวจีน สำนักโสเภณีเรียกว่า สำเพ็ง ซึ่งเป็นภาษาเขมร หมายถึง "โสเภณี" หญิงโสเภณีในสมัยนี้เป็นหญิงทาสที่นายทาสนายต่อมา และหญิงที่ถูกบิดาและสามีขายเป็นทาสด้วย และให้บริการเฉพาะชายต่างประเทศ เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงด้านเศรษฐกิจสมัยรัชกาลที่ 4 และรัชกาลที่ 5 โสเภณีได้ขยายไปหลายแห่งในเขตเมืองหลวง หญิงไทยที่ประกอบอาชีพโสเภณีมีจำนวนไม่มากนัก และได้มีขบวนการค้าหญิงจีนให้มาเป็นโสเภณีในประเทศไทย การหลอกหญิงไทยมาขายเป็นโสเภณี เริ่มเห็นชัดหลังจากที่ได้มีการประกาศพระราชบัญญัติพิทักษ์ระเบียบอายุถูกทาสถูกไทย พ.ศ. 2417 เนื่องจากจะต้องการหญิงเข้ามาแทนหญิงทาสส่วนใหญ่ที่จะเป็นไท¹

หญิงที่ประกอบการโสเภณี ไม่ว่าจะถูกหลอกซื้อ หรือสมัครใจ จะถูกบังคับกดขี่อย่างมาก ต้องทำตามคำสั่งเจ้าของสำนัก มิฉะนั้นจะถูกลงโทษเขียนตี กิจการค้าประเวณีเติบโตในช่วงการพัฒนาประเทศเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจใหม่ และในขณะเดียวกันก็มีสำนักตั้งยี่เรียกโรงคำคุ้มครองจากเจ้าของสำนักและตัวโสเภณีด้วย ใน พ.ศ. 2473 มีสำนักโสเภณีจดทะเบียน 151 แห่ง โสเภณีส่วนใหญ่เป็นหญิงจีน หลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง 2475 เมื่อยกเลิกกฎหมายอนุญาตให้ขายมีเมียหลายคน และประกาศใช้กฎหมายห้ามเดียวเมียเดียวใน พ.ศ. 2478 ทำให้จำนวนโสเภณีเพิ่มขึ้นในยุคนี้โสเภณีเป็นหญิงสาวชนบทที่ยากจน สถานที่ค้าประเวณีขยายจากสำนักโคมเขียมเป็นรูปแบบต่าง ๆ เช่น โรงน้ำชา โรงเดินรำ (ในทึลลับ) โรงแรม และเวทีประกวดนางงาม การเข้ามาของฐานทัพอเมริกันช่วง พ.ศ. 2505 - พ.ศ. 2519 ทำให้เกิดการพัฒนารูรกิจการค้าประเวณีเพื่อให้บริการแก่ทหารอเมริกันที่อยู่ในประเทศไทย และเข้ามาพักผ่อนจากสงครามเวียดนาม มาในทึลลับ สถานอาบอบนวด ที่เติบโตเป็นดอกเห็ด เปิดโอกาสให้หญิงชนบทได้มีงานทำด้วยการเป็นโสเภณี และเป็นเมียเช่า เมื่อฐานทัพอเมริกันต้องถอนออกไปในปี 2519 จำนวนโสเภณี และกิจการค้าประเวณีมิได้ซบเซาดังที่มีการคาดหมาย เพราะได้ถูกค้าใหม่คือ นักท่องเที่ยวจากประเทศตะวันตก รัฐบาลสนับสนุนนโยบายท่องเที่ยวโดยใช้หญิงไทยและแหล่งบริการทางเพศที่มีอยู่ เป็นเครื่องมือดึงดูดนักท่องเที่ยวชายจากประเทศตะวันตก²

1/ ศิริพร สะโครบาเน็ด : กระบวนการค้าหญิงในประเทศไทย "ปัญหาการค้าหญิงและยุทธศาสตร์การแก้ปัญหา" หน้า 11

2/ อ่างแล้ว

2. สภาพการณ์และผลกระทบจากปัญหาการค้าประเวณีในปัจจุบัน

แม้ว่ารัฐบาลจะได้ตราพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณีขึ้นใน พ.ศ. 2503 เพื่อเป็นการป้องกันและปราบปัญหาการค้าประเวณีมิให้ขยายตัวเกินกว่าสภาพการณ์ที่สังคมจะยอมรับได้ แต่ผลของการตราพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว มิได้ทำให้จำนวนหญิงโสเภณีลดน้อย แต่การค้าประเวณีได้เปลี่ยนแปลงรูปแบบไปจากเดิม โดยเหตุที่การค้าประเวณีต้องห้ามโดยกฎหมาย จึงเกิดการหลีกเลี่ยงกฎหมายโดยการพัฒนารูปแบบให้แตกต่างไปจากข้อห้ามโดยชัดแจ้งของกฎหมาย การค้าประเวณีจึงมีวิวัฒนาการไปมาก ในปัจจุบันวิธีการที่นิยมทำกันมากก็คือ การค้าประเวณีที่แอบแฝงในรูปของธุรกิจบันเทิง ซึ่งหมายถึง การค้าประเวณีโดยอาศัยแหล่งธุรกิจบันเทิง หรือสถานบริการเป็นสถานที่ติดต่อ นัดหมาย พบปะ หรือแสดงตัว เพื่อให้ผู้ใช้บริการทางเพศได้คัดเลือกตัว และติดต่อนัดหมายเพื่อการค้าประเวณี และยังเป็นสถานที่ที่หารายได้ให้แก่เจ้าของสถานบริการ ผู้ติดต่อ ตลอดจนเป็นกิจการที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ การค้าประเวณีในรูปแบบธุรกิจบันเทิงซึ่งแอบแฝงอยู่ในสถานบริการประเภทต่าง ๆ นี้ ได้แก่ การค้าประเวณีในสถานอาบอบนวด โรงแรม บาร์ ในที่คลับ ล็อกเทลเลาจน์ คลับเฉพาะสมาชิก ร้านอาหาร ภัตตาคาร บริการเพื่อนเที่ยว และนางทางโทรศัพท์ หญิงที่ทำงานในสถานบริการข้างต้นล้วนมีโอกาสที่จะทำการค้าประเวณีควบคู่ไปกับการทำงานตามหน้าที่ปกติ ทั้งนี้เพราะสภาพแวดล้อม ลักษณะและวิธีการทำงานมีส่วนช่วยให้นำไปสู่การค้าประเวณีได้ง่าย ดังนั้นสถานบริการซึ่งอยู่ในรูปแบบของธุรกิจบันเทิงจึงเป็นแหล่งค้าประเวณีที่หลีกเลี่ยงกฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากวิวัฒนาการของรูปแบบการค้าประเวณีตามรายละเอียดข้างต้นแล้ว ผลจากสภาพการเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างรวดเร็วจากสังคมเกษตรกรรมไปสู่สังคมอุตสาหกรรมได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ซึ่งมีผลให้เกิดปัญหาสังคมขึ้นอย่างมากมายแก่กลุ่มสตรี ปัญหาการล่อลวงหญิงและเด็กเพื่อการค้าประเวณีทั้งในและนอกประเทศ นับเป็นปัญหาสังคมที่รัฐบาลและผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายกำลังเร่งรัดหาทางแก้ไข ทั้งนี้เพราะได้มีการขบวนการที่มีเครือข่ายซับซ้อนร่วมกันล่อลวงหญิงและเด็กเพื่อไปค้าประเวณี และขบวนการนี้มีเครือข่ายข้ามชาติ ซึ่งได้พยายามพัฒนารูปแบบและวิธีการล่อลวงที่ทำให้หญิงและเด็กต้องตกเป็นเหยื่อเคราะห์กรรมภายในวงจรอุบาทว์นี้จำนวนมาก นอกจากปัญหาการล่อลวงหญิงและเด็กเพื่อการค้าประเวณีแล้ว ปัญหาบิดามารดาขายลูกให้มาค้าประเวณีก็เป็นปัญหาสังคมอีกปัญหาหนึ่ง ซึ่งเป็นผลจากการที่บุคคลในสังคมมีค่านิยมที่ผิดที่มองเห็นคุณค่าของศีลธรรมจริยธรรมมีค่าน้อยกว่าความต้องการทางเศรษฐกิจ จึงขายลูกให้มาประกอบอาชีพค้าประเวณีและปัญหาการแพร่โรคติดต่อ

ทางเพศสัมพันธ์ และโรคเอดส์ก็กำลังเป็นปัญหาด้านสาธารณสุข ซึ่งผูกพันใกล้ชิดกับปัญหาการค้าประเวณี
หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้พยายามรณรงค์ต่อต้านให้ผู้ขายเลิกมีค่านิยมล่าส่อนทางเพศ และพยายามสวมถุงยาง
อนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์กับหญิงผู้ค้าประเวณี ซึ่งจัดว่าเป็นกลุ่มเสี่ยงที่มีโอกาสติดโรคได้สูง และใน
ความเป็นจริงสถิติหญิงผู้ค้าประเวณีซึ่งเป็นโรคเอดส์ได้เพิ่มจำนวนสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว จนเป็นที่น่าหวั่นเกรง
ว่าโรคเอดส์จะติดต่อผ่านชายผู้เที่ยวเข้าสู่ภรรยาและบุตร หรือบุคคลอื่น ๆ ในครอบครัว โดยที่เขาส่งผ่านไป
ไม่รู้ตัวที่กำลังตกเป็นเหยื่อของโรคร้ายซึ่งยังไม่มีทางรักษาหาย

3. ผลกระทบของปัญหาการค้าประเวณี

1. การแพร่กระจายโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ได้แก่ โรคเอดส์ และกามโรค
2. แหล่งมั่วสุม การพนัน ยาเสพติด และปัญหาอาชญากรรมอื่น ๆ
3. การล่อลวง สักขา บังคับ และซื้อขายหญิงและเด็กให้มาค้าประเวณี ซึ่งมีการทำเป็น

กระบวนการทั้งในและนอกประเทศ

4. ทำให้ขนบธรรมเนียมประเพณีไทยอันดีงามเปลี่ยนแปลงไปในทางเลื่อม และมีการใช้
ค่านิยมทางคุณธรรมไปในทางที่ผิด เช่น การที่หญิงสาวนำรายได้จากการค้าประเวณีส่งไปให้บิดามารดา
นั้นถือว่าเป็นความกตัญญู เป็นต้น และผู้ชายบางคนยังมีความหลงผิดว่าการร่วมประเวณีกับเด็กสาวอายุ
น้อยนั้น จะทำให้สุขภาพแข็งแรง ทั้งที่กฎหมายอาญามาตรา 277 ระบุไว้ว่า ผู้ใดกระทำชำเรา
เด็กหญิงอายุยังไม่เกินสิบสามปี โดยเด็กหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่
เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

5. เป็นการทำให้เกิดความแตกแยก และทำลายความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว
6. ทำให้การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในด้านแรงงาน และคุณภาพของประชาชนเสื่อมลง
7. ภาพพจน์ และชื่อเสียงของสตรีไทย และประเทศชาติเสื่อมเสีย
8. ทำให้สตรีที่ไปทำงานในต่างประเทศประสบปัญหา เช่น ถูกเหยียดหยามและข่มขืน

ท้องนอกสมรส

เอกสารที่ 34 - 35 ผลกระทบจากเพศสัมพันธ์³

เมื่อ 3 - 4 ปีก่อน กลุ่มเกย์และผู้ติดยาเสพติด คือ สองกลุ่มที่ถูกเพ่งเล็งว่าเป็นผู้ติดเชื้อ และแพร่เชื้อมากที่สุด แต่ในปัจจุบัน สถิติการติดเชื้อของทั้งเกย์และคนติดยาเสพติดลดลงมาก พวกเขา ลดบทบาทลง ในขณะที่สถิติการติดเชื้อสูงสุด เป็นกลุ่มคนที่มีเพศสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง โดยเน้นหนัก ที่โสเภณี และชายนักเที่ยว แต่ไม่ใช่เช่นนั้น กลุ่มที่อยู่ในข่ายเสี่ยงต่อการติดเชื้อในประเทศไทย คือ คนกลุ่มใหญ่ 10 - 20 ล้านคน

กลุ่มผู้ติดเชื้อจากความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างชาย-หญิง ขณะนี้มีอยู่ทุกกลุ่ม นักเรียนมัธยมทั้งชายและหญิง นิสิตนักศึกษา กลุ่มชายทั่วไป ทั้งโสดและมีครอบครัวแล้ว กลุ่มนี้ที่เห็นชัดมาก คือ แพร่ต่อไปยังภรรยา และลูกที่จะเกิดใหม่ในอนาคตก็มีโอกาสติดเชื้อด้วย กลุ่มแม่บ้านกลุ่มหนึ่งใน จังหวัดเชียงใหม่คิดเชื้อสูง 11%

มีชัย วีระไวทยะ กล่าวว่าในปี 2538 ผู้ติดเชื้ออาจเพิ่มจำนวนถึง 4.3 ล้านคน และปี 2540 จะเพิ่มถึง 6.7 ล้านคน และในปี 2543 จะมีผู้ป่วยที่แสดงอาการแล้วมากถึง 1 แสน 8 หมื่นคน

4. จำนวนหญิงโสเภณี⁴

แม้จะมีความสับสนและความแตกต่างกันอยู่มากในเรื่องของจำนวนโสเภณี แต่ก็พอจะมี ประเมินการแสดงให้เห็นสภาพความรุนแรงเช่น กรมควบคุมโรคติดต่อ กระทรวงสาธารณสุข ได้ ประเมินการไว้เมื่อปี 2531 ว่า มีโสเภณีทั่วประเทศจำนวน 130,000 คน ในจำนวนนี้เป็นโสเภณีชาย 5,000 คน และในปี 2532 มีโสเภณีจำนวน 400,000 คน เป็นหญิงบริการ อาย อบ นวด จำนวน 200,000 คน แผลงเดียวกันนี้ยังได้กล่าวไว้ว่าสตรีที่ต้องการศึกษา โดยเฉพาะชนกลุ่มน้อย (ชาวเขา) มีแนวโน้มจะถูกล่อลวงเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณีมากขึ้น โสเภณีเด็กจะเพิ่มมากขึ้นและสตรีที่เข้าสู่ขบวนการค้าประเวณีจะมาจากทุกภาคไม่เฉพาะแต่ทางภาคเหนือเท่านั้น นอกจากนั้นขบวนการค้าประเวณีได้ขยายตัวอย่างรวดเร็ว และวิวัฒนาการเป็นองค์การธุรกิจที่ซับซ้อน มีการใช้อิทธิพล และแหล่งเงินทุนอย่าง มหาศาล มีการละเมิดและทำทนายกฎหมายอยู่เสมอ บางครั้งเจ้าหน้าที่เองมีส่วนร่วมในกระบวนการนี้ด้วย สื่อมวลชนบางประเภทรับโฆษณาการค้าประเวณีแบบแอบแฝงใช้ถ้อยคำกำกวม เช่น โฆษณารับสมัครสตรี ทำงานในสถานที่ต่าง ๆ เป็นต้น

^{3/} สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ปีที่ 38 ฉบับที่ 12

^{4/} กรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงมหาดไทย

เอกสารทางวิชาการเรื่อง นโยบายและแผนพัฒนาเยาวชนระยะยาวของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริม และประสานงานเยาวชนแห่งชาติ ได้ระบุประมาณการว่า มีหญิงบริการทางเพศในปี 2533 จำนวน 500,000 - 700,000 คน และมีแนวโน้มจะเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยส่วนสัดของหญิงบริการอาบอบนวดจะมากขึ้น หญิงโสเภณีตามช่องและโรงแรมจะลดลง หญิงโสเภณีมากกว่าร้อยละ 40 มาจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และหญิงบริการอาบอบนวดกว่าร้อยละ 50 มาจากภาคเหนือ สถิติตัวเลขที่ไม่เป็นทางการของศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก ซึ่งลงในหนังสือเดอะเนชั่น เมื่อเดือนมกราคม พ.ศ. 2532 ประมาณว่าโสเภณีทั้งประเทศมีจำนวน 2 ล้านคน

สำหรับข้อมูลประมาณการจำนวนหญิงบริการที่รวบรวมไว้มีดังนี้

ข้อมูลประมาณการ	แหล่งข้อมูล
1. ประเทศไทยมีหญิงบริการประเภทอาบ อบ นวด ประมาณ 2 แสนคน และหากรวมหญิงบริการทุกประเภทจะมีหญิงบริการจำนวนทั้งสิ้น 4 แสนคนเศษ	1. นายแพทย์เทพพนม เมืองแมน คณะสาธารณสุขศาสตร์ ม.มหิดล ได้ทำการวิจัยไว้ในปี พ.ศ. 2523

ข้อมูลประชากร	แหล่งข้อมูล
<p>2. จำนวนโสเภณีที่ได้รับการตรวจรักษาทั่วประเทศ 496,324 ราย (หญิง จำนวน 492,010 ราย ชาย จำนวน 4,314 ราย)</p> <ul style="list-style-type: none"> - ในกรุงเทพฯ - หญิง จำนวน 66,326 ราย <li style="padding-left: 20px;">- ชาย " 2,537 ราย - ในอำเภอหาคใหญ่ (หญิง) " 29,688 ราย - ในจังหวัดเชียงใหม่ (หญิง) " 21,208 ราย - ในจังหวัดอุบลราชธานี (หญิง) " 17,147 ราย - ในจังหวัดสุพรรณบุรี (หญิง) " 14,076 ราย - ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา (หญิง) " 12,912 ราย - ในเมืองท้าว - หญิง " 8,805 ราย <li style="padding-left: 20px;">- ชาย " 1,654 ราย <p>3. มีโสเภณีทุกประเภททั่วประเทศ ประมาณ 2,000,000 คน</p> <ul style="list-style-type: none"> - โสเภณีชาย 5,000 คน⁵ - โสเภณีที่ก่ออายุไม่เกิน 16 ปี " 800,000 คน - โสเภณีหญิง " 2,000,000 คน <p>ตัวเลขประชากรนี้ ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กได้ใช้ข้อมูลการประเมินจาก ฐานข้อมูลจำนวนสถานบริการที่เป็นธุรกิจกึ่งอาชญากรรม ทั้งโดยตรงและ โดยอ้อมต่อการค้าประเวณี ทั้งประเทศ จำนวน 60,000 แห่ง เฉลี่ยหญิงค้าประเวณีเฉลี่ย 40 คน</p>	<p>2. กรมควบคุมโรคติดต่อ กระทรวง สาธารณสุข ได้รวบรวมสถิติหญิง และชายโสเภณีที่ได้รับการตรวจ รักษาตามโรค หุ่นอกตามโรคเขตร 12 เขต และหน่วยตามโรคจังหวัด อำเภอทั่วประเทศ ในปี พ.ศ. 2531</p> <p>3. ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก มูลนิธิเด็กในการ ประชุมเรื่อง "ข้อกีดกันเกี่ยวกับ ปัญหาโสเภณี และพ่อแม่ชาวถูกเป็น โสเภณี" เมื่อวันที่ 13 มีนาคม 2532</p>

หมายเหตุ : ยังมีข้อมูลจากกรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย

5/ กองกามโรค กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข ปี พ.ศ. 2530

5. สาเหตุสำคัญของการค้าประเวณี

การเข้าสู่วงการค้าประเวณี มีสาเหตุสำคัญดังนี้

1. ด้านเศรษฐกิจ

- (1) ความยากจน - ไม่มีที่กินหาทำกิน หรือมีน้อย ผลผลิตไม่เพียงพอ มีหนี้สินมาก รายได้ไม่พอกับรายจ่าย
- (2) การประกอบอาชีพที่ไม่ได้ผล - ประสบกับธรรมชาติ
- (3) ทดงาน เลิกงาน วางงานตาม
- (4) เป็นแรงงานที่ไม่มีทักษะ ขาดความรับผิดชอบ จึงหางานทำไม่ได้ยากและมักถูกเอารัดเอาเปรียบ กกคางาง กางแรง
- (5) ไม่รู้จักใช้เงิน ไม่ประหยัดอดออม
- (6) เกิดความจำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องใช้เงิน แคะหาทางออกไม่ได้และมีผู้นำชักชวน เช่น ในกรณีความเจ็บป่วยของบิดา มารดา ญาติ

2. ด้านครอบครัว

- (1) ครอบครัวแตกแยก บิดา มารดา หย่าร้างกัน เลิกกับสามี
- (2) บิดา มารดา และผู้ปกครอง ขาดลูกหลานที่หาทำประเวณี
- (3) ในบางพื้นที่มีความขัดแย้งเกี่ยวกับการค้าประเวณีว่า ไม่เป็นเรื่องเสียหาย ทำให้ครอบครัวของผู้ค้าประเวณีไม่มีความกระดากอาย เพราะถือว่ามีการค้าทำโดยรู้ ระเบียบที่รวดเร็ว

3. ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม

- (1) ปัจจุบันมีผู้ช่วยส่วนหนึ่งซึ่งมีอุดมการณ์เพื่อผู้อื่น จึงทำให้ปัญหาการค้าประเวณียังคงอยู่ และเติบโตอย่างไม่หยุดยั้ง
- (2) ถูกล่อลวงหรือถูกบังคับให้ค้าประเวณี
- (3) ถูกชักชวนเข้ามาให้ค้าประเวณี
- (4) ศึกษาเสกศิก หรือสารเสกศิกประเภทต่าง ๆ
- (5) มีวัสดุอยู่ในแหล่งอบายมุข และสถานบริการเรีงรมณ์
- (6) มีนิสัยฟุ่มเฟือย เกิดจรรยา และหอบใจ (หนักไม่เอาเบาไม่สู้)

- (7) อิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมและสิ่งพิมพ์ประเภทต่าง ๆ หนังสือ และอวัตุ
- (8) เนื่องจากธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีไหลล้นกว่าไร่อง ทำให้การขอตัว
หนังสือไม่คำนึงปริมาณและการอำนวยความสะดวกความสะดวกมากอง
- (9) อิทธิพลของวัตถุนิยมทำให้เป็นสิ่งล่อใจสตรีให้หลงใหลในคำขวัญ และนำ
ไปสู่ความต้องการขบเกมฐานะทางการเงิน
- (10) เด็กวัยรุ่นในเขตเมืองนิยมการเที่ยวในสถานบริการประเภทที่มีการละเล่น
เที่ยว เช่น สถานบริการควอดริโกเอก ลานสเกก และกอกเทลคลับ
เป็นต้น
- (11) การประกวดความงามที่ติดกับความเป็นกุลสตรีไทย และมีลักษณะอวัตุทาง
กามารมณ์
- (12) อิทธิพลทางวัฒนธรรมตะวันตกที่ติดกับขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรม
อันดีงามของไทย

4. คามการศึกษา

- (1) ไม่ได้รับการศึกษา หรือได้รับการศึกษาน้อย เป็นเหตุให้ถูกล่อลวงได้ง่าย
- (2) ไม่มีโอกาสได้รับการฝึกอบรมวิชาชีพ
- (3) หลักสูตรการศึกษาภาคบังคับยังไม่สมบูรณ์ของการดำรงชีวิตที่เหมาะสมและ
ถูกต้องในการแก้ไขปัญหาในชีวิตประจำวัน

5. ความบกพร่องตามสภาพจิต

- (1) ปัญญาอ่อน
- (2) สภาพจิตผิดปกติ

6. นโยบายของรัฐ

- (1) การส่งเสริมธุรกิจการท่องเที่ยวมีส่วนทำให้การค้าประเวณีเพิ่มมากขึ้น
- (2) นโยบายการแก้ปัญหาการค้าประเวณีของรัฐบาลยังไม่จริงจัง และต่อเนื่อง
- (3) องค์การทั้งภาครัฐและเอกชนที่พบปะเกี่ยวกับเรื่องนี้ ชำคการสนับสนุน
และประสานงานที่เป็นระบบอย่างจริงจัง

6. รูปแบบการค้าปลีก

การค้าปลีกภายในประเทศ	การค้าปลีกต่างประเทศ
<ul style="list-style-type: none"> 1. การค้าปลีกในสถานการค้าปลีก (ช่อง) 2. การค้าปลีกในโรงแรม โดยแบ่งออกเป็น<ul style="list-style-type: none"> 2.1 โรงแรมชั้นดี 2.2 โรงแรมธรรมดา 2.3 โรงแรมขงราคาถูก 3. การค้าปลีกในสถานบริการประเภทต่าง ๆ เช่น<ul style="list-style-type: none"> 3.1 บาร์ ไนต์คลับ กีส์โกเตก กอล์ฟคลับ ลอดเทลเลาจน์ 3.2 สถานอาบ อบ นวด 3.3 รับประทานอาหาร 3.4 รมเสริมสวย และร้านตัดผม 3.5 สถานควบคุมแบบโบราณ 3.6 โรงน้ำชา 4. การค้าปลีกแบบอิสระ เช่น บางท่านโทรศัพท์ให้บริการเพิ่มเติม และการเคลื่อนที่ตามสถานที่ต่าง ๆ	<p>ในปัจจุบันมีการจัดส่งของไปค้าปลีกในรูปแบบต่าง ๆ</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. ไปโดยการจัดส่งของนักท่องเที่ยว 2. ไปเองโดยมีเพื่อนญาติ หรือคนรู้จักซึ่งเคยค้าปลีก หรือกำลังค้าปลีกอยู่ในต่างประเทศเป็นผู้ติดต่อ 3. ไปโดยทางนายหน้า 4. ไปโดยสำนักงานจัดหางาน 5. ไปโดยสำนักงานจัดหางาน 6. ไปโดยลักษณะเช็กรักวีร์ เช่น จัดเป็นกะตักเป็น เป็นคน

7. กระบวนการต่อสรวงหญิงจากชนบท

๑. ลักษณะ ของบุคคลที่เกี่ยวข้องในการล่อลวง

การล่อลวงหญิงจากชนบท จะมีลักษณะต่างกันไปแล้วแต่วิธีการของแต่ละบุคคล ลักษณะที่สามารถพบได้เสมอ คือ

๑.๑ จะมีผู้ล่อลวงหรือเป็นเอเยนต์รับหาผู้หญิงให้แก่สถานค้าประเวณีประจำ ซึ่งมักจะนิยมใช้หญิงในท้องถิ่นเกี่ยวข้องกับถูกล่อลวง ทั้งนี้เพื่อให้หญิงมีความไว้วางใจ และเมื่อล่อลวงหาหญิงมาได้ตามต้องการ ก็จะนำส่งให้กับเจ้าของผู้ประกอบการสถานค้าประเวณี โดยตนเองมีผลประโยชน์ส่วนตัว

๑.๒ ผู้ล่อลวงเป็นทั้งเอเยนต์ และเป็นเจ้าของสถานการค้าประเวณีด้วย ในลักษณะนี้บางรายจะมีลูกน้อง หรือพรรคพวกอีกเป็นจำนวนมากดำเนินการล่อลวง หรือบังคับหญิงให้มาค้าประเวณี เอเยนต์ที่ดำเนินการในลักษณะนี้จะล่อลวงหญิงให้เข้ามาเป็นสินค้าในแหล่งค้าของตนเองอย่างสม่ำเสมอ และรวมทั้งจัดส่งหญิงที่ล่อลวงมาได้นี้ให้กับแหล่งค้าประเวณีอื่น ๆ ด้วย โดยมีผลประโยชน์ร่วมกันและกัน

๑.๓ เป็นการร่วมมือกันระหว่างเอเยนต์กับคนในท้องถิ่น การร่วมมือระหว่างเอเยนต์กับคนในเมือง ซึ่งบางรายที่ขบจะเป็นผู้มีอิทธิพลร่วมมือกับเอเยนต์ในการจัดหา ล่อลวงหญิงด้วยการนำเข้าไปกว้านซื้อในหมู่บ้านที่ยากจน และด้วยวิธีการอื่น ๆ เช่น

- ผู้ใหญ่บ้าน หรือกำนันเข้าร่วมดำเนินการด้วยความไม่รู้ แต่ทว่ามิขสได้

ผลประโยชน์ร่วมกัน

- ผู้ใหญ่บ้าน และกำนันเข้าร่วมด้วยความเต็มใจ และมีผลประโยชน์จึงจะ

โดยที่ผู้ใหญ่บ้าน หรือกำนันจะให้ความร่วมมือกับเอเยนต์ โดยตราว่าจะล่อลวงหญิงไปดำเนินการค้าประเวณี

2. การดำเนินการล่อลวง

มีวิธีการต่าง ๆ ดังนี้ คือ

2.1 การชักชวนให้เข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ

2.2 การใช้ความยากจนของชาวชนบทเป็นเครื่องมือในการกว้านซื้อหญิงจากพ่อแม่ โดยผู้ล่อลวงจะบอกบิดามารดาเพียงว่าจะพาลูกสาวมาทำงาน แต่ไม่บอกสถานที่แน่นอน บางรายมีการทำสัญญากัน แต่ผลที่สุดสัญญานั้นกลับถูกเปลี่ยนแปลงไปเป็นใบแสดงสภาพหนี้

2.3 การใช้งานหญิง และคนในท้องถิ่นเป็นเครื่องมือในการล่อลวง ในช่วงเวลาที่หมู่บ้านมีงาน สตรีส่วนใหญ่จะออกมาเที่ยวงานทำให้สามารถคัดเลือกได้ เอเยนต์จะติดต่อกับผู้ใหญ่บ้าน หรือกำนันให้ล่อลวงหญิงได้ ซึ่งบางครั้งกำนัน ผู้ใหญ่บ้านอาจจะทราบว่าจะถูกล่อลวงไปค้าประเวณี หรือไม่ทราบก็ตาม

2.4 การชักชวนให้มาเที่ยวกรุงเทพฯ

2.5 ใช้วิธีการที่ให้ชายหนุ่มที่หน้าตาดีสนิท และสร้างความรักเพื่อขอแต่งงาน จากนั้นก็นำมาค้าประเวณีที่กรุงเทพฯ

3. การใช้อำนาจและอิทธิพลประกอบการดำเนินการ

หากเอเยนต์หรือตัวแทนได้ใช้วิธีการล่อลวงต่าง ๆ นานา แล้วไม่เป็นผล วิธีการสุดท้ายที่ใช้ก็คือ การขู่บังคับ หรือใช้กำลังอำนาจเข้าจุด หรือใช้อำนาจอิทธิพลเข้ารังควานทั้งตัวหญิงและครอบครัว

4. สภาพการทำงานของหญิงที่ถูกล่อลวงบังคับให้ค้าประเวณี

หญิงที่ถูกล่อลวงมาทั้งหมดจะถูกกักขัง ทั้งนี้เพราะเจ้าของสถานค้าประเวณีเกรงว่าจะหลบหนี ในช่วงระยะแรกเจ้าของสถานค้าประเวณีจะให้แมงดาคอยควบคุมอย่างใกล้ชิด และหากหญิงที่ถูกล่อลวงมาขัดขืนไม่ยอมค้าประเวณี เจ้าของสถานค้าประเวณีจะให้แมงดาช่มหูคืออย่างทารุณ เพื่อมิให้กล้าขัดขืนคำสั่ง หากหญิงที่ถูกล่อลวงมารายใจต่อสู้ คั้นรนอย่างทรหด แมงดาจะจับฉีกยาเสพติดเข้าเส้น เพื่อให้เกิดสภาพติดยาเสพติด และจะใช้ยาเสพติดเป็นเครื่องบังคับให้หญิงนั้นค้าประเวณีต่อไป

8. สภาพปัญหาโสเภณีเด็ก - และโสเภณีถูกบังคับ ⁶

โสเภณีเด็กและโสเภณีถูกบังคับ เป็นปรากฏการณ์สะท้อนให้เห็นชัดเจนในรูปแบบการประกอบธุรกิจบริการทางเพศ เนื่องจาก พ่อ แม่ ผู้าคี ผู้ปกครอง หรือครอบครัว มุ่งหาประโยชน์ส่วนตัวโดยใช้เด็ก หรือสตรีในปกครอง เป็นเครื่องแลกเปลี่ยน เป็นเงิน เพื่อความคล่อง และความอู้อ้อของตัวเอง

โสเภณีเด็ก โขยเฉลี่ยแล้วพบว่ามีอายุในเกณฑ์อายุ 14 - 15 ปี แต่ตัวเลขของศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กพบว่าที่ศูนย์อยู่ที่สูง คือ 11 - 12 ปี โขยประมาณสัปดาห์สูงสุดที่ถือว่ายังอยู่ในวัยเด็ก ความกฎหมายคุ้มครอง มีอายุไม่เกิน 18 ปีบริบูรณ์ สำหรับศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กให้ความคุ้มครองช่วยเหลือเด็ก รวมทั้งโสเภณีเด็ก จากที่อายุไว้ไม่เกิน 16 ปีบริบูรณ์ ดังนั้นจำนวนโสเภณีเด็กตามภาคประชาของศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก ซึ่งประเมินจากจำนวนผู้รับการรักษาทางการแพทย์ ซึ่งเป็นหญิงไม่ปรากฏอาชีพ มีจำนวนนับตามปี รวมทั้งการสัมภาษณ์ในแหล่งกาประเวศสำคัญ ๆ ที่กทม. เชียงใหม่ หากใหญ่ มหาชัย ทำให้ระบุได้ว่า หญิงที่ประกอบอาชีพกาประเวศมีอายุไม่เกิน 16 ปี ทั่วประเทศ มีไม่ต่ำกว่า 800,000 คน

แหล่งขอมูลเชื่อว่ายังมีอีกใคร่บุ่อกว่า ขณะนี้เกิดความขาดแคลนเด็กที่จะนำเข้าขบวนการกาประเวศ จนกระทั่งต้องขาดเกรอขาดไปนำเอาเด็กชาวเขา เด็กกะเหรี่ยง พม่า ไทยใหญ่ ลาว มากาประเวศในไทย หรือส่งออกไปยังประเทศเพื่อนบ้าน สำหรับสภาพของสถานกาประเวศเด็กมักจะเป็นตัวโสเภณีปกปิด ห้ามผู้ชมเข้าออก อาคารมักเป็นคอนกรีตปิดทึบ โคมไฟมืด มีเพียงระบายลมเล็ก ๆ โลกเทศาม มีประตูห้องบานเดียวเพื่อกักขังเด็กโคโศยสะควล

ธุรกิจทางเพศในลักษณะโสเภณีเด็ก เป็นธุรกิจที่สร้างประโยชน์และให้รายโคสูง ทำให้เกิดแรงจูงใจในการประกอบการมากขึ้น โขยเฉพาะนักธุรกิจส่วนตัว นักกาการเมืองท้องถิ่น หรือนักกาการเมืองระดับชาติ กลุ่มเล็กที่เข้าธุรกิจบริการทางเพศออกแวงเช่น 2 กลุ่มใหญ่ ที่สำคัญคือ กลุ่มเดิมหญิงในเมือง ซึ่งกาประเวศเป็นครั้งคราวหรืออาจพัฒนาเป็นการถาวร โขยมีเหตุจูงใจมาจากความคองการบริโภคสินค้าและบริการที่มีราคาสูงเกินกว่ารายโคที่ผู้ปกครองจ่ายให้ หรือเกินกว่าที่เด็กจะแสวงหาโคเอง เทุ่เหล่านี้จึงมักจะเข้าสู่อาคารกาประเวศ โดยตนเองเป็นส่วนใหญ่ สำหรับปัจจัยผลักดันที่สำคัญคือสภาพแวดล้อมทางครอบครัวที่ไม่เหมาะสม โขยมาอยู่ มีความผิดปกติทางจิต ส่วนเด็กอีกกลุ่มหนึ่งคือ เด็กหญิงในชนบท แวงเป็น 3 กลุ่มย่อย คือ กลุ่มสมัครใจ ซึ่งเป็น

6/ กรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงมหาดไทย

นำเค็มมาเป็นธุรกิจบริการทางทะเล ซึ่งมีผู้ศึกษาวิจัยไว้สรุปได้ 2 คัม ก็

1. ความยากของความร่วมมือ (นิคมโสเภณีเค็ม) ของชาวและความสามารถในการจ่ายค่าตอบแทน อันเนื่องมาจากวัฒนธรรมความนิยมทางสังคมที่โหดร้ายเป็นใหญ่ จึงได้รับการสนองตอบโหดร้าย รวมทั้งในปัจจุบันมีการบริโภคน้ำมันดิบและการคมนาคมมาเป็นการบริโภคน้ำมันที่ เปิดเตอนและหาโรงงานทั่วไป ในรูปแบบที่มอบแก่ค่า ๗ ความระมัดระวัง และส่วนประกอบการทำงาน ๗ ก็สามารถเป็นควาการชักจูงให้เกิดธุรกิจบริการทางทะเลได้

2. กานการสนองตอบของการประเาติ ซึ่งมีปัจจัยเกี่ยวข้องอันเนื่องมาจากตัวเก็บ ขบวนการกำหนัดและเค็ม บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง และนโยบายของรัฐ ในเรื่องของตัวเก็บ ขบวนการกำหนัดและเค็ม บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง เน้นมีพฤติการณ์ที่โหดร้ายมาวางแล้ว สำหรับนโยบายของรัฐนั้น นับได้ว่าเป็นปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาและธุรกิจการค้าประเาติ เค็มโคมากับ โคนแก บโฆษาการทอเงา ซึ่งต้องการหารายได้เข้าประเทศในหลายรูปแบบ และ นโยบายการชดเชยจ่านบนสภามบริการทาง ๗ ซึ่งถือเป็นเรื่องเพื่อการพัฒนาประเทศ ในกรณีจึง สามารถอธิบายได้ว่า การค้ารองของโสเภณีเค็ม หรือการนำเค็มมาเป็นธุรกิจบริการทางทะเล นอกจากจะเกิดจากเหตุแห่งความขาดประโชนทางทะเลและถ้าไรโดยการทำกรรมทางทะเลต่อเค็ม แล้ว ยังอาจจะผนวกรวมกับกลไกอำนาจของรัฐที่เป็นปัจจัยเอื้ออำนวยให้สามารถกล่าวอีกข้อ

จากการทบทวนของมูลนิธิเห็นว่า ปัญหาโสเภณีเค็มมีแนวโน้มจะทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น และร้ายแรงเกินกว่าที่จะเป็นปัญหาอันสืบเนื่องมาจากความบกพร่องของบุคคล ปัญหาครอบครัว หรือแบบกลุ่มชน จึงเห็นควรกับแนวความคิดที่ว่า การป้องกันและแก้ไขปัญหาค่าจะโดยองไม่ระคับ ที่กว้างไกล ถึงขั้นการล้างละเมอที่เค็มเค็ม การชักค่อหลักสิทธิมนุษยชน และการเอาสิทธิ ทอ แม ผู้ปกครอง หนกความกิดของใหม่การชดเชยเค็มเพื่อแสวงหาผลประโชนจ่านการชดเชยของเค็มเป็น เรืองมือในการค้ารองนี้ ไม่วาครอบครัวนี้จะอาจนเพียงใดก็ตาม

10. ปัญหาการค้าประเวณีของคนไทยในต่างประเทศ

การค้าประเวณีของคนไทยในต่างประเทศ เป็นอีกรูปแบบหนึ่งของปัญหาโสเภณี หรือปัญหา ธุรกิจบริการทางทะเล ซึ่งกิจการค้าประเวณีไม่เพียงแต่เกิดขึ้นภายในประเทศเท่านั้น แต่ยังไหลออก เกือบจะออกไปยังต่างประเทศ มีธุรกิจค้าประเวณีข้ามประเทศ การค้าประเวณีของหญิงไทยมีหลาย

รูปแบบ ตามที่หนังสือของศูนย์ข่าวมูลนิธิผู้หญิง เรื่อง "เมียสั่งทางไปรษณีย์" ได้ระบุถึงรูปแบบการค้า
ประเวณีในต่างแดนไว้ดังนี้

1. รูปแบบแรกเป็นการชักชวนจากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เข้ามาท่องเที่ยวในเมืองไทย
โดยเฉพาะชาวเยอรมัน ซึ่งสถิติของสำนักงานประชากรประเทศเยอรมันตะวันตก อ้างว่ามีหญิงไทยเดินทาง
เข้าไปแต่งงานกับชายเยอรมันเพิ่มมากขึ้นทุกปี เริ่มจาก .ศ. 2518 ในจำนวน 529 คน เพิ่มเป็น
2,258 คน 4,371 คน และ 4,907 คน ในปี 2523 2528 และ 2529 ตามลำดับ ซึ่งต่อมา
จะกลายเป็นเรื่องของธุรกิจบริการทางเพศ

2. รูปแบบต่อมาคือ การชักชวนจากเพื่อนหรือคนรู้จัก หรือนายหน้า โดยจะทำการส่งหญิง
ออกในรูปของสำนักงานจัดหางานทำ และจัดส่งไปเป็นจำนวนมาก ซึ่งหนทางสุดท้ายก็จะเป็นเรื่องของ
ธุรกิจการทางเพศเช่นเดียวกัน

3. รูปแบบที่สาม ดำเนินการโดยบริษัททัวร์นำเที่ยว ซึ่งเป็นวิธีแพร่หลายในเรื่องของความ
สะดวกในการเดินทางออกนอกประเทศ

จากสถิติการค้าเนื้องานของกรมประชาสงเคราะห์ พบว่ามีประเทศที่อยู่ในเครือข่ายขบวนการ
ค้าประเวณี หรือธุรกิจบริการทางเพศ ได้แก่ ฮองกง ไต้หวัน อิรัก ตุรกี สิงคโปร์ มาเลเซีย
ญี่ปุ่น เยอรมัน สหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส ไอเวอร์ไลสต์ เวียดนาม อิหร่าน ไชปรัส ศรีลังกา
ออสเตรเลีย และเกาหลีใต้

11. สาเหตุสำคัญของการค้าประเวณีของคนไทยในต่างแดน

โดยที่เป็นรูปแบบหนึ่งของปัญหาโสเภณี ดังนั้นสาเหตุสำคัญของการค้าประเวณีของคนไทย
ในต่างแดนจึงมีความคล้ายคลึงกับเรื่องโสเภณีทั่วไปและโสเภณีเด็ก ซึ่งมีพื้นฐานมาจากปัญหาความยากจน
ปัญหาส่วนบุคคล ความพิการทางจิต สภาพสังคมสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ตลอดจนการชักชวนและล่อลวง
แต่ก็ยังมีข้อแตกต่างอยู่บ้าง จากข้อมูลในแผนงานประสานการป้องกันและแก้ไขปัญหาระบบบริการทางเพศ
ของคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ ได้ระบุถึงสาเหตุสำคัญของปัญหาการค้าประเวณี
ของคนไทยในต่างประเทศ ซึ่งมีจำนวนและรูปแบบเพิ่มมากขึ้น ดังนี้

1. สมัครงใจไปค้าประเวณีในต่างประเทศเพราะเชื่อว่าจะมีรายได้ดีกว่า
2. ถูกล่อลวงในลักษณะต่าง ๆ
  - (1) ชักชวนไปแต่งงานกับชาวต่างชาติ
  - (2) หลอกไปหางานทำ
  - (3) ศึกษาต่อในต่างประเทศ
3. ตั้งใจไปประกอบอาชีพอื่นแต่ล้มเหลว
4. มีตัวตนในต่างประเทศดำเนินธุรกิจบริการทางเพศระหว่างประเทศ

12. รูปแบบการล่อลวงเพื่อค้าประเวณีต่างประเทศ

1. สำนักจัดหางานหลอกลวงไปโดยตรง มีหญิงไทยส่วนหนึ่งต้องการไปหางานทำเมืองนอกหรือไปเปิดหูเปิดตา และมีความคิดว่าการไปเมืองนอกเป็นของโก้
2. ตัวแทนหรือเอเย่นต์ระหว่างประเทศ พาเข้าไปทำงานโดยตรง ทั้งนี้อาจได้รับเงินก้อนจำนวนหนึ่งไปก่อน หรือไม่แล้วแต่กรณี เอเย่นต์อาจมีสายไปติดต่อกับหมู่บ้านหรือแหล่งที่สามารถหาสตรีได้ง่าย
3. การติดต่อกันในลักษณะพ่อสื่อ แม่สื่อ โดยจัดให้มีการแต่งงานกับชายชาวต่างชาติโดยอ้างว่า การแต่งงานจะทำให้รับสิทธิต่าง ๆ จากการอาศัยอยู่ และทำงานในประเทศนั้น ๆ ได้ อาจมีค่าตอบแทนก่อนไป เมื่อไปถึงสามีจอมปลอมก็ขู่บังคับให้ขายตัว
4. ไปในฐานะนักท่องเที่ยวด้วยตนเอง ลักษณะนี้จะพบในหญิงบริการทางเพศที่มีความรู้และประสบการณ์สูง เข้าใจในการเดินทางเป็นอย่างดี อาจมีการติดต่อโดยตรงกับสถานเวริงรมย์ในต่างประเทศ แล้วพบกับเพื่อนเดินทางไปเองโดยไม่ต้องผ่านตัวแทน มักจะไปเป็นครั้งคราวโดยเฉพาะในวันหยุด หรือไปคราวละเดือนตามอายุของวีซ่า

13. การค้าประเวณีของหญิงไทยในแต่ละประเทศ

อิตาลี ลักษณะการทำงานเป็นการแสดงโชว์ในบาร์ ในท์คลับ มีการนั่งบริการกับแขกผู้มาเที่ยว ในช่วงแรก ๆ งานที่ทำจะเป็นแสดงการรำของชาติ ต่อไปนายจ้างจะบังคับให้เต้นโชว์สาวไทยที่ไปทำงานที่นั่นมีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 2 หมื่นกว่าบาท

ซาอุดีอาระเบีย พวกหญิงที่เข้าไปในนามคนรับใช้ตามบ้าน ยามว่างงานตอนแรก ๆ ก็จะไป
คุยสนิทกับคนโน้นคนนี้ เพื่อเป็นการเรียกความสนใจจากหนุ่มแขกที่นั่น

เยอรมันตะวันตก ประมาณว่าหญิงไทยที่ไปทำงานที่นั่นมีจำนวนถึง 7,000 ถึง 8,000 คน
และที่หนาแน่นมากก็คือ กรุงเบอร์ลิน เจ้าหน้าที่สถานทูตบอกว่าไม่สามารถช่วยเหลือหญิงเหล่านี้ได้
เพราะเธอเหล่านี้จะมาติดต่อกับสถานทูตในยามที่เธอมีเรื่องกับชาวเยอรมันเท่านั้น

สเปน สาวไทยในสเปนมีไม่มากนัก มีเอเยนต์จากเมืองไทยทำการจัดส่งหญิงไปค้าประเวณีที่นั่น

ออสเตรเลีย สาวไทยส่วนใหญ่จะเดินทางไปในรูปนักแสดงนาฏศิลป์ โดยไปประจำอยู่ที่บาร์
และในคลับต่าง ๆ บางคนจะทำหน้าที่เป็นพนักงานเสิร์ฟ และออกไปข้างนอกกับแขกด้วย

ฮ่องกง ปัจจุบันกิจการค้าประเวณีในฮ่องกงของหญิงไทยก้าวหน้ามาก มีหญิงไทยไปค้า
ประเวณีในฮ่องกง ประมาณ 4,000 คน

ญี่ปุ่น ประมาณว่าหญิงไทยที่ไปค้าประเวณีที่นั่นประมาณ 2,000 - 3,000 คน ธุรกิจการ
ค้าประเวณีที่นั่นทำเงินดีมาก จึงเป็นสิ่งจูงใจให้เอเยนต์พยายามจัดหาหญิงส่งไปมากขึ้น

มาเลเซีย . สิงคโปร์ ประมาณว่ามีหญิงไทยจำนวน 1,200 - 1,500 คน อยู่ที่นั่น
วิธีการหลอกล่อปิดบังเจ้าหน้าที่วิธีหนึ่ง คือ การอาศัยร้านตัดผมบังหน้า แต่เบื้องหลังเป็นสถานค้าประเวณี
หญิงไทยส่วนใหญ่จะค้าประเวณีอยู่ที่รัฐยะโฮร์บารู แล้วผ่านเข้าไปสิงคโปร์ย่านที่มีการค้าประเวณีมากที่สุด
ในสิงคโปร์ คือ เบียร์กาเด็น หรือสำนักโคมแดง รายได้ของหญิงไทยในสิงคโปร์ตกเดือนละประมาณ
40,000 บาท

14. การดำเนินงานให้ความช่วยเหลือโสเภณีของหน่วยงานของรัฐ⁷

ในกรณีที่เป็นโสเภณีอยู่แล้ว หรือเป็นหญิงบริการ มีหน่วยงานของรัฐรับผิดชอบ
ดำเนินการ ดังนี้

(1) กรมตำรวจ - ตรวจจับ สอดส่องมิให้มีการล่อลวงหญิงเพื่อการค้าประเวณี
และจับกุม ปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ทั้งตัวผู้ค้า ก็
หญิงโสเภณี และเจ้าสำนัก ตลอดจนเจ้าของสถานบริการที่ยอมให้มีการค้าประเวณี

(2) กรมการปกครอง - ร่วมมือกับตำรวจ ในการปราบปรามผู้กระทำความผิดและ
ป้องกันมิให้หญิงต้องตกมาเป็นโสเภณี จัดส่งโสเภณีที่ถูกจับในต่างจังหวัดมาขอรับการสงเคราะห์ใน
สถานสงเคราะห์ รวมทั้งให้ความร่วมมือในการฝึกงานและผู้ที่ได้รับการปลดปล่อยออกจากสถานสงเคราะห์
ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด มิให้หวนมาประกอบอาชีพเดิมอีก

(3) กรมประชาสัมพันธ์ - ให้บริการทางสังคมแก่หญิงโสเภณีในรูป
สถานสงเคราะห์ โดยให้การสงเคราะห์ทั่วไป การฝึกอบรมอาชีพ บริการรักษาโรค และ
โรคทั่วไป โดยมุ่งหมายที่จะให้ผู้รับการสงเคราะห์มีวิชาชีวะติดตัวเพื่อไปประกอบอาชีพที่มีอนาคต
ต่อไป ระหว่างอยู่ในสถานสงเคราะห์จะได้รับการศึกษา โดยความร่วมมือของกรมการศึกษานอกโรงเรียน
กระทรวงศึกษาธิการ เมื่อออกจากสถานสงเคราะห์ไปแล้ว หากการศึกษามีการติดตามผลโดยการไป
เยี่ยมบ้าน หรือติดต่อสอบถามไปยังอำเภอหรือจังหวัดที่ผู้รับการสงเคราะห์มีภูมิลำเนาอยู่

(4) กรมราชทัณฑ์ - จำคุกผู้กระทำความผิดตามกฎหมาย ของศาลตาม พ.ร.บ.
ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 และก่อนการรับโทษ 7 วัน ผู้บัญชาการเรือนจำจะตั้งแต่งตั้ง
อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ หรือผู้ว่าราชการจังหวัดให้รับตัวผู้รับโทษไปทำการสงเคราะห์

(5) กรมควบคุมโรคติดต่อ - กระทรวงสาธารณสุข ควบคุมกามโรค ปัจจุบัน
มีหน่วยควบคุมกามโรคครบ 73 จังหวัด 92 หน่วย

สำหรับภาคเอกชนที่มีบทบาทในการช่วยเหลือโสเภณี หญิงบริการ และผู้กระทำความผิด
สิทธิสตรี นับว่ามีเพิ่มขึ้น เป็นที่น่ายินดีในความพยายามร่วมกับแม่ใจปัญหา ฯ และการส่งเสริม
สนับสนุนสวัสดิภาพให้แก่สตรี เช่น ศูนย์ก่อสร้างการช่างศิลป์ ศูนย์ศึกษาสิทธิเด็กบ้านทานตะวัน ชมรม
ชาวเหนือ บ้านพักผู้หญิง บ้านพักฉุกเฉิน บ้านรุ่ง ศูนย์ให้กู้ยืมเงินหญิงบริการ (เอ็ดมาทาวเวอร์) เป็นต้น

7/ กองวิชาการ กรมประชาสัมพันธ์

ข้อเท็จจริงในปัจจุบันทำให้เราต้องยอมรับว่าการค้าประเวณีมีอยู่ในสังคม และ
หญิงโสเภณีถูกกักขังกวดขันอย่างหยาบ การใช้กฎหมายปราบผู้ค้าประเวณีกลับทำให้การ
กวดขันความรุนแรงยิ่งขึ้น และเข็มน่องวางให้เจ้าหน้าทีแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ จึงควรรับ
พิจารณาบทบรรณาการบัญญัติปราบการค้าประเวณี ซึ่งเป็นตัวสาเหตุแห่งปัญหา และพิจารณา
แก้ไขปรับปรุงเพิ่มเติมบรรณาการนิติการบางส่วนให้มีประสิทธิภาพในการบังคับให้เกิดขึ้น
โดยเร็ว

15. แนวความคิดในการป้องกันและแก้ไขปัญหาโสเภณี

ตามกล่าวแล้วว่า ปัญหาโสเภณีมีความหลากหลายเกี่ยวข้องกับปัญหาอื่น ๆ
และมีผลกระทบมากมาย ดังนั้นในการกำหนดแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหานี้จึงไม่มุ่งเน้นเฉพาะ
สตรีและเด็ก ที่มีปัญหาคั่งค้างเป็นหลัก และเนื่องจากปัญหาโสเภณีมีมาตามลำดับมีผู้สนใจหลาย
วงการให้การศึกษาค้นคว้าวิจัยและให้ข้อเสนอแนะ^{8/} ในการป้องกันแก้ไขปัญหานี้ไว้มาก จึงยังเป็น
เรื่องที่ทันสมัยและเป็นข้อเท็จจริงที่สมควรนำมาประกอบการพิจารณา โดยอยู่บนพื้นฐานการป้องกัน
และแก้ไขปัญหาค่าความเสียหายเกี่ยวข้องกับปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ พ่อ แม่ ผู้ปกครอง ผู้ซื้อผู้ขาย
นายหน้า หรือผู้ชักนำ เด็กหรือหญิงที่ค้าประเวณี ผู้รักจากกฎหมาย วัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง
ตลอดจนประชาชนทั่วไป จึงเป็นบทบาทภารกิจที่จะต้องร่วมกันป้องกันแก้ไขปัญหานี้ขององค์กร
องค์การ หลายส่วนราชการ และหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนอย่างร่วมมือ ร่วมใจ จริงจัง
จริงจังและต่อเนื่อง ทั้งนี้มีผลเกี่ยวข้องกับหญิงและเด็ก ทั้งที่เป็นโสเภณีแล้วและผู้ประสบปัญหา
ความทุกข์ยากเดือดร้อนที่ยังไม่ให้เป็นโสเภณี ให้ได้รับความเป็นธรรมได้มากที่สุด แนวความคิด

-
- 8/ 1. รายงานวิจัย เรื่องการแสวงหามาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่น ๆ ที่
เหมาะสมสำหรับปัญหาโสเภณีในประเทศไทย ของสภาวิจัยแห่งชาติ
2. เอกสารเรื่อง ปัญหาโสเภณี : การแสวงหามาตรการทางกฎหมายและมาตรการ
อื่น ๆ ที่เหมาะสมในประเทศไทย โดย สุนีย์ มัลลิกะมาภักย์ และคณะ
3. เอกสารเรื่อง ปัญหาการค้าหญิงและบุหะสาสมัครการแก้ปัญหานี้ จัดพิมพ์โดยโครงการ
สตรีศึกษา สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
4. คณะทำงานกำหนดแนวทางแก้ไขการล่อลวงหญิงเพื่อการค้าประเวณี ในคณะกรรมการ
ป้องกันปราบปรามอาชญากรรม (กป.ปอ.) ของกระทรวงมหาดไทย

และมาตรการกักตักว่าสมควรส่งเสริมสนับสนุนหรือผลักดันให้มีการปฏิบัติหรือดำเนินการอย่าง
ต่อเนื่องจริงจัง

16. มาตรการทางกฎหมาย

(1) ควรให้มีการลงโทษทางอาญาต่อผู้ล่อลวง หลอกลวง จัดหา
กักขัง หน่วงเหนี่ยว และบังคับผู้อื่นค้าประเวณี โดยที่เจ้าตัวมิได้สมัครใจ โดยเฉพาะการล่อลวง
บังคับเด็ก

(2) ในกรณีที่มีการล่อลวง กักขัง และบังคับค้าประเวณีในหญิงและเด็ก
ให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา 282-286 ในการดำเนินการทางกฎหมาย และเพื่อให้มีการดำเนิน
การตามกฎหมายอาญาได้ ควรเปิดโอกาสให้อัยการ และหรือหน่วยงานที่สหประชาชาติให้สัตยาบัน
ทำหน้าที่เป็นโจทก์ ในการฟ้องร้องได้

(3) ให้มีการบังคับใช้อย่างจริงจังในข้อกำหนดที่กำหนดอายุของผู้ให้บริการ
และผู้ทำงานในสถานบริการไม่ต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์

(4) หากมีการละเมิด ฝ่าฝืนตามข้อ (3) ในเรื่องว่าจ้างผู้ให้บริการอายุ
ต่ำกว่า 18 ปี ให้องกระเจ้าของกิจการ ผู้ดูแล หรือจัดการสถานบริการรวมถึงผู้ให้บริการ
ด้วย นอกจากนี้ให้เจ้าของกิจการสถานบริการใช้ค่าเสียหายและค่าสงเคราะห์แก่ผู้ให้บริการ
ที่อายุต่ำกว่า 18 ปีด้วย

(5) ให้รัฐดำเนินมาตรการเร่งด่วน เพื่อระงับยับยั้งการค้าหญิงและเด็ก
รวมทั้งการหิ้ว - แม่ขายลูก โดยให้มีการบังคับใช้ประมวลกฎหมายอาญาในการลงโทษอย่าง
เด็ดขาดจริงจัง

เพื่อให้มาตรการกักตักสอดคล้องกับสภาพปัจจุบัน จึงควรให้มีการ
ตรวจค้นในหมู่ประชาชนทั่วไป โดยเฉพาะพ่อ-แม่ ให้ทราบข้อกำหนดและบทลงโทษ เกี่ยวกับการ
ค้าหญิงและเด็ก เป็นระยะเวลาหนึ่งก่อนที่จะมีการบังคับใช้กฎหมายอาญา

(6) ให้รัฐเร่งทบทวนกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกิจการโสเภณี เช่น พ.ร.บ.
ปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 พ.ร.บ. สถานบริการ พ.ศ. 2509 เป็นต้น เพื่อประโยชน์
ของหญิงและเด็กในกระบวนการค้าประเวณี ทั้งนี้ โดยสอดคล้องกับนโยบายที่แม่ชั๊กของรัฐใน
เรื่องกักตัก

17. มาตรการในการป้องกันและแก้ไขการล่อลวงหญิงเพื่อการค้าประเวณี

ก. มาตรการระยะสั้น

- ๑. ประชาสัมพันธ์ให้ความรู้แก่หญิง และประชาชนทั่วไปให้ทราบถึงลักษณะ และรูปแบบของการล่อลวงหญิง รวมทั้งขอความร่วมมือประชาชนแจ้งแหล่ง หรือบุคคลที่ล่อลวงหญิง
- ๒. รณรงค์ให้ความรู้แก่หญิงกลุ่มเป้าหมายเกี่ยวกับรูปแบบการล่อลวง สถาน ปัญหา สังคม และความรุนแรงของภายในโลก ในโอกาสต่าง ๆ ที่มีการอบรมทั้งในชนบทและในเมือง
- ๓. กำหนดมาตรการที่เหมาะสมเพื่อเร่งรัดการปลูกฝังจริยธรรม และการสร้างทัศนคติค่านิยมที่ถูกต้องแก่หญิงและครอบครัว โดยพิจารณาไว้ในหลักสูตรการศึกษา ทั้งในระบบและนอกระบบโรงเรียน
- ๔. จัดให้บริการด้านข้อมูลเกี่ยวกับสถานประกอบการ สถานการณ์ทำงาน และความเป็นอยู่ในเมือง โดยเน้นการให้บริการแก่หญิง และประชาชนในชนบท
- ๕. เร่งรัดและสนับสนุนให้มีการกระจายบริการสาธารณสุข โดยไม่คิดมูลค่าแก่สตรีที่ยากจนทั้งในเมืองและชนบทโดยทั่วถึง
- ๖. เร่งรัดจับกุมผู้ล่อลวง ผู้สนับสนุนการล่อลวง เจ้าของ หรือผู้จัดการสถานบริการที่รัดให้มีการค้าประเวณี ผู้กระทำผิดและเผยแพร่ข้อมูลตามกฎหมาย ตลอดจนปรับปรุงกฎหมายเพื่อความคล่องตัวในการปฏิบัติงาน
- ๗. กำกับกับนิตยสารรายคา ผู้ปกครอง ผู้มีส่วนร่วมและสนับสนุนการซื้อขาย และการล่อลวงบุตรหลานเพื่อการค้าประเวณี
- ๘. กำกับการค้าของไทยเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบ หรือเกี่ยวข้องกับกรณีปล่อยประละเลย ให้มีการค้าประเวณี หรือการกักขังหญิงเพื่อบังคับค้าประเวณี หรือมีส่วนรู้เห็นกับนายทุนผู้ให้ประกอบกิจการค้าประเวณี
- ๙. จัดทำทะเบียนบัญชีปฏิบัติการล่อลวงหญิงเพื่อการค้าประเวณี ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ
- ๑๐. กำหนดการสนับสนุนและช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานตามกฎหมาย ในการกำกับการกับผู้กระทำผิด เพื่อให้สามารถนำผู้กระทำผิดตามกฎหมาย โดยจัดบริการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เสียหาย และอุปการะหญิง หรือผู้เสียหาย หรือหญิงหายในระหว่างการกำกับกับผู้ล่อลวง

๑๑. กำหนดให้มีการติดตาม และ ประเมินผลการป้องกันการล่อลวงหญิงเพื่อการค้าประเวณี เพื่อติดตามและ เฝ้าระวังการปฏิบัติงานของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

๑. มาตรการระยะยาว

- ๑. ขยายบริการสวัสดิการสังคมให้กว้างขวางและทั่วถึง เช่น การให้คำปรึกษา แนะนำ การสงเคราะห์ผู้ประสบปัญหาครอบครัว การเปิดวิชาชีพ การจัดหางาน
- ๒. เฝ้าระวังการข่มขืนต่าง ๆ โดยเฉพาะในชุมชน เพื่อให้ประชาชนมีรายได้ เพียงพอสำหรับการดำรงชีวิต และได้รับการฟื้นฟูตามความจำเป็น

18. มาตรการทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และจริยธรรม เพื่อแก้ปัญหาโสเภณี

- (1) ระวังการค้าในการสงเคราะห์เด็กอพยพอาชีพให้กับหญิงโสเภณี ตามขอบเขต อำนาจ หน้าที่ ขยายโครงการศูนย์สงเคราะห์ และฝึกอาชีพสตรี โดยจัดตามความเหมาะสม และความจำเป็น
- (2) ให้การศึกษาอย่างน้อยขั้นพื้นฐานแก่สตรีทุกคนทั้งในเมืองและชนบท เพื่อสอนให้รู้จักตัดสินใจ และปลูกฝังเจตคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับการอาชีพ
- (3) กระตุ้นให้ พ่อ - แม่ ผู้ปกครองเพิ่มความเอาใจใส่ดูแลบุตรหลานไม่ให้ตกไปเป็นเหยื่อของการล่อลวง รวมทั้งให้หันเหความสนใจไปกับการประกอบอาชีพโสเภณีของบุตรหลาน แม้ว่าจะมีรายได้ดี
- (4) ให้หญิงโสเภณี และพนักงาน ออบ อม นาก ที่ประสงค์จะเปลี่ยนอาชีพ ได้รับการฝึกอบรมอาชีพและช่วยเหลือในการหางานทำ ซึ่งอาจเป็นความพยายามร่วมกันระหว่างส่วนราชการหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมประชาสงเคราะห์ กรมแรงงาน กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ รวมทั้ง ภาคเอกชน เป็นต้น
- (5) เผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับหน่วยราชการและองค์กรของเอกชน ที่เข้าช่วยเหลือหญิงไปติดต่อก่อนคำแนะนำช่วยเหลือ ในกรณีที่ต้องการหางานทำ หรือต้องการความช่วยเหลือฉุกเฉิน

(6) รัฐควรจะสนับสนุนให้มีการศึกษานอกระบบอย่างกว้างขวาง แก่กลุ่มประชากรที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี โดยมีการบริหาร และการจัดการที่ยืดหยุ่น สามารถสนองความต้องการของกลุ่มเป้าหมายที่คล้ายโอกาส ที่มีข้อจำกัดนานาประการ เช่น ผู้ทำงานในสถานบริการ ที่ต้องการเปลี่ยนอาชีพ

(7) ให้รัฐบาลฝึกอาชีพ สร้างงานในชุมชน ตลอดจนจัดหาตลาดจำหน่ายผลิตภัณฑ์ของชาวบ้าน เพื่อป้องกันมิให้พ่อ - แม่ นำลูกมาขาย และขอทาน ในย่านสถานเริงรมย์ และรัฐควรมีมาตรการ การกวดขันมิให้เด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี อยู่ในย่านสถานบริการ

(8) รัฐบาลควรมีมาตรการ (ทั้งกว้างขวาง-จริงจัง) ในการป้องกันการนำเด็กและหญิงมาค้าประเวณี และให้ความช่วยเหลือแก่ครอบครัวที่ยากจน

(9) ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทั่วไปรู้จักและเข้าใจในกฎหมาย (ปว.294) ว่าการซื้อขายเด็กเป็นความผิดที่เกี่ยวข้อง ก็มีความผิดตามกฎหมายด้วย ในส่วนของพ่อแม่ขายลูก ก็จะต้องดำเนินการเช่นเดียวกับ ผู้ซื้อ ชาย นายหน้า หรือผู้ชักนำอื่น ๆ

(10) ให้ความรู้กับพ่อ แม่ของเด็ก ถึงขบวนการค้าหญิง และผลเสียที่เด็กจะได้รับหลังจากที่มาค้าประเวณี เช่น สุขภาพกาย จิต และสิทธิเสรีภาพของบุคคล

(11) สอดแทรก ความรู้แก่เด็กนักเรียน ถึงผลเสียที่จะได้รับหลังจากประกอบอาชีพการค้าประเวณี

(12) รณรงค์ให้ความรู้แก่หญิงกลุ่มเป้าหมาย อายุ 13 - 35 ปี เกี่ยวกับรูปแบบการล่อลวง สภาพปัญหาสังคมและความรุนแรงของแกมโรค ในโอกาสต่าง ๆ ที่มีการอบรม ทั้งในชุมชนและในเมือง

(13) กำหนดมาตรการที่เหมาะสมเพื่อเร่งรัดการปลูกฝังจริยธรรม และการสร้างทัศนคติ กำนิมที่ถูกต้องแก่หญิงและครอบครัวโดยพิจารณาไว้ในหลักสูตรการศึกษาทั้งในระบบ และนอกระบบโรงเรียน

(14) ขยายการจัดการให้ความรู้แก่หญิงที่จะเกิดทางไปทำงานยังต่างประเทศ ให้ทั่วถึง เกี่ยวกับความเป็นอยู่แบบธรรมดาเนียม รายได้ ตลอดจนกลอุบายและรูปแบบการล่อลวงหญิงเพื่อค้าประเวณีในต่างประเทศ

(15) ให้มีการประสานงาน และการออกไปรับรองการเป็นศิลปิน นักแสดง หรือคุณวิกรมธรรม์ ที่จะไปแสดงในต่างประเทศ โดยให้มีการตรวจสอบเพื่อประกอบการออกหนังสือ เติมหาง

(16) ประสานงานขอความร่วมมือกับต่างประเทศ หรือหน่วยงานในประเทศ เพื่อวางแผนการปราบปรามผู้ล่อลวง และผู้สนับสนุนที่นำหญิงไปค้าประเวณีในต่างประเทศ

(17) ให้ความรู้ด้านวิชาชีพแก่เสริมแก่สตรีผู้ใช้แรงงานทั่วไป เพื่อพัฒนาให้ เป็นผู้ใช้แรงงานที่มีฝีมือ มีทักษะ และความชำนาญในการประกอบอาชีพ เพื่อให้มีรายได้และความ เป็นอยู่ดีขึ้น

(18) ส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มสตรีที่ผ่านการฝึกวิชาชีพ หรือที่ประกอบอาชีพ สาขาเดียวกัน ที่มีคามสนใจคล้ายคลึงกัน เพื่อช่วยเหลือและพัฒนาซึ่งกันและกัน

(19) ขยายบริการสวัสดิการสังคมให้กว้างขวางและทั่วถึง เช่นการให้คำปรึกษา แนะนำ การสงเคราะห์ผู้ประสบปัญหาเดือดร้อน การฝึกวิชาชีพ และการจัดหางาน

(20) เร่งรัดการพัฒนาค้าต่าง ๆ โดยเฉพาะในชนบท เพื่อให้ประชาชนมีรายได้ เพียงพอสำหรับการดำรงชีพ และได้รับบริการพื้นฐานตามความจำเป็น

(21) ให้มีองค์การระหว่างประเทศ ที่ทำหน้าที่ประสานงานในการป้องกัน บราบปรามและแก้ไขการล่อลวงหญิงเพื่อค้าประเวณี

(22) ประสานงานกับองค์การสังคมสงเคราะห์เอกชนในต่างประเทศเกี่ยวกับการ ให้ความช่วยเหลือหญิงที่ถูกล่อลวงไปค้าประเวณี และเรียกร้องให้มีการล่อลวงหญิงเพื่อ ค้าประเวณีในประเทศของตน

(23) จัดตั้งหน่วยงานรับผิดชอบ รับเรื่องราวร้องทุกข์ เพื่อให้ความช่วยเหลือ และให้คำปรึกษาแนะนำการประกอบอาชีพ แก่หญิงที่ไปเป็นโสเภณี หญิงทำงานในสถานบริการ และสตรีทั่วไปที่ประสบความเดือดร้อน

(24) ส่งเสริมสนับสนุนให้ภาคเอกชนจัดตั้งบ้านพักชั่วคราว สำหรับสตรีที่ประสบ ปัญหา ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

(25) ขยายโครงการฝึกอาชีพสตรี ให้กว้างขวางทั่วถึงมากขึ้น โดยเฉพาะ จังหวัดที่มีการอพยพย้ายถิ่นสูง

19. มาตรการเร่งด่วนในการป้องกันและแก้ไขปัญหาโสเภณี

(1) เร่งรัดให้มีการนำแนวทางป้องกันแก้ไขปัญหานี้ไปปฏิบัติให้บังเกิดผลอย่างจริงจังต่อไป โดยเฉพาะการเร่งรัดให้มีการบังคับใช้กฎหมายให้เข้มงวดไปอย่างได้ผล และมีประสิทธิภาพ รวมทั้งการพิจารณาทบทวนกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้มีแนวทางปฏิบัติที่เป็นประโยชน์แก่สตรีที่ประกอบการค้าประเวณีอย่างแท้จริง ตลอดจนการเร่งรัดทางด้านการอบรมฟื้นฟูจิตใจ การฝึกอบรมอาชีพ เพื่อให้หญิงโสเภณีสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้อย่างปกติชน

(2) กรณีพ่อ - แม่ชายถูกเป็นโสเภณี สมควรมุ่งการช่วยเหลือครอบครัว ให้มีความเป็นอยู่ที่ดี มีอาชีพ มีงานทำ มีรายได้ที่เหมาะสม หอที่จะช่วยเหลือสิ่งขาดเองได้ รวมทั้งการเอาผิดลงโทษสถานหนักแก่พ่อ-แม่ที่ขายลูก เพื่อให้เป็นโสเภณี

(3) ปรับปรุงกฎหมายแรงงาน โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับการใช้แรงงานหญิง และเด็ก ให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของสังคม รวมทั้งสนับสนุนให้ใช้ระบบประกันสังคม

(4) รัฐควรให้ความสนใจกับปัญหาโสเภณีอย่างจริงจัง ควรจะได้จัดตั้งคณะกรรมการหรือคณะทำงานขึ้นมาศึกษาค้นคว้าต่อไป แม้จะต้องใช้ระยะเวลาที่ยาวนาน โดยประกอบด้วย ผู้แทนที่เป็นนักกฎหมาย นักวิชาการ นักบริหาร นักปกครอง นักสังคม แพทย์ สาธารณสุข นักสังคมสงเคราะห์ และผู้แทนสตรีผู้ทรงคุณวุฒิ เป็นต้น

(5) ควรเน้นเรื่องการศึกษา สืบสวนสอบสวนผู้ล่อลวงเด็กมาเป็นโสเภณี และลงโทษอย่างหนัก กับพวกกักขังบังคับเขารับสมัครให้เป็นโสเภณี ด้วยการมีหน่วยงานเฉพาะกิจ พิเศษจากส่วนกลางไปดำเนินการ ใช้ตำรวจห้องที่จะไม่ได้ผล เพราะอาจจะอยู่ใต้อิทธิพลจากผู้ดำเนินการ

20. การดำเนินการช่วยเหลือขององค์การสตรีเอกชนในการป้องกันมิให้ผู้หญิงถูกล่วงละเมิดทางเพศประกอบอาชีพโสเภณี

1. การดำเนินงานของศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก (มูลนิธิเด็ก)

ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กให้ความช่วยเหลือเด็กตั้งแต่แรกเกิดถึงอายุ 16 ปี ในด้านดังต่อไปนี้

1. เด็กถูกละเมิด (เรื่องทางเพศ)
2. ช่วยเหลือเด็กถูกทอดทิ้ง
3. ช่วยเหลือ เด็กถูกทุบตีทารุณ
4. เด็กถูกล่วงละเมิด
5. เด็กถูกลักพาตัว

วัตถุประสงค์

1. ช่วยเหลือเด็กถูกละเมิดสิทธิเด็กสู่สาธารณชน
2. ช่วยเหลือทางกฎหมาย ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงสิ้นสุด
3. ส่งเสริมสงเคราะห์อื่น ๆ
4. ด้านเศรษฐกิจ
5. แนะนำเกี่ยวกับกฎหมายในการให้การคุ้มครองเด็ก

การดำเนินการในการช่วยเหลือ

1. วรรณคดี เผยแพร่กับสื่อมวลชนที่มีอยู่ เช่น ทีวี วิทยุ โดยลงเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับเด็ก สภาพที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริง และเสนอแนวทางแก้ไขซึ่งลักษณะการเผยแพร่จะกระทำกับกลุ่มเป้าหมาย แล้วจะนำข้อมูลไปเผยแพร่
2. ผลิตภัณฑ์เอง
  - ทำหนังสือภาพ เรื่อง "เอื้องผิ้ง" เป็นเค้าโครงเรื่องจริงเกี่ยวกับเด็กถูกล่วงละเมิด และนำหนังสือภาพเหล่านี้ส่งไปตามโรงเรียน และห้องสมุดต่าง ๆ เพื่อเป็นหนังสือสำหรับเสริมสร้างประสบการณ์ชีวิตแก่เด็กระดับประถม
  - ทำเทปบันทึกเสียง (อัดเป็นละครพูด) เป็นเรื่องที่มีเค้าโครงเช่นเดียวกับหนังสือภาพ ในปัจจุบันนี้ตามหมู่บ้าน จะมีรายการเสียงตามสาย จึงได้นำเทปบันทึกเสียงเผยแพร่ไปตามหมู่บ้าน รวมทั้งได้รับความช่วยเหลือจากวิทยุทหาร ในการช่วยนำไปเผยแพร่

- จัดทำหนังสือข้อมูลต่าง ๆ เช่น ทำข้อมูลเรื่อง โสภณเด็ก เพื่อเผยแพร่แก่บุคคลทั่วไป
- ร่วมในการจัดนิทรรศการ ดำเนินการเสนอข้อมูลและหามาตรการในการแก้ไขช่วยเหลือปัญหาเด็ก และโสภณเด็ก

การช่วยเหลือเฉพาะหน้า

กรณีคนแม่จ้งเพื่อให้ช่วยเหลือเด็ก งานส่วนใหญ่จะช่วยเด็กในลักษณะให้การรักษาพยาบาล รักษาสุขภาพ เพราะเด็กส่วนใหญ่ที่ถูกทารุณกรรม หรือถูกล่อลวงไปนี้จะถูกทำร้าย บางคนเป็นโรค

นอกจากการช่วยเหลือรักษาพยาบาลแล้ว ได้หาทางช่วยเหลือเด็กให้เลิกอาชีพเดิม และให้เริ่มต้นชีวิตใหม่ โดยประสานกับหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อดำเนินการฝึกอาชีพ

2. การดำเนินงานของมูลนิธิผู้หญิง

มูลนิธิผู้หญิงจัดตั้งขึ้น พ.ศ. 2529 โดยได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการและกระทรวงมหาดไทย เมื่อ พ.ศ. 2530 โดยมีวัตถุประสงค์ คือ

1. เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้หญิงที่ทุกข์ยากและเด็กด้อยโอกาสในสังคม
2. เพื่อจัดการให้การศึกษา และผลิตสื่อการศึกษาที่เหมาะสมแก่ผู้หญิงในสาขาอาชีพต่าง ๆ
3. เพื่อสนับสนุนสิทธิของผู้หญิงตามที่ระบุไว้ในปฏิญญาสากลขององค์การสหประชาชาติ
4. เพื่อร่วมมือกับองค์การสาธารณณะประโยชน์อื่น ๆ

การดำเนินการในการช่วยเหลือของมูลนิธิผู้หญิงในปัจจุบัน

1. โครงการศูนย์ข่าวผู้หญิง

- ให้คำปรึกษาแก่หญิงไทยที่ต้องการไปต่างประเทศ เพื่อให้ทราบข้อเท็จจริง และป้องกันการถูกล่อลวงไปค้าประเวณี โดยจัดพิมพ์หนังสือ "คู่มือหญิงไทยไปต่างแดน"

ผลิตสื่อการศึกษาสำหรับหญิงในสาขาอาชีพต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจ และตระหนัก
ในปัญหาของตน ได้แก่ สื่อสำหรับผู้ใช้แรงงานหญิง สื่อสำหรับหญิงชนบท สื่อสำหรับเยาวชนหญิง
ในชุมชนแออัด สื่อโสเภณี

2. โครงการบ้านพักผู้หญิง

- เป็นที่พักพิงชั่วคราวแก่หญิงที่ประสบปัญหาความรุนแรงในครอบครัว เช่น
ถูกทุบตีจากสามี
- ให้คำแนะนำปรึกษาแก่หญิงที่ประสบปัญหา เพื่อให้ตระหนักว่าปัญหาการถูก
ทุบตีเป็นปัญหาร่วมของผู้หญิงปัญหาหนึ่ง
- ให้ความช่วยเหลือ คำแนะนำทางด้านกฎหมาย
- กระตุ้นให้สาธารณชนได้ตระหนักถึงปัญหาความรุนแรงในครอบครัว ซึ่งเป็น
ปัญหาที่ซ่อนเร้นในสังคม นอกจากจะมีผลต่อผู้หญิงโดยตรง ยังส่งผลกระทบต่อการพัฒนาเด็กและสมาชิก
อื่นในครอบครัว

3. โครงการคำห้ำ

- รณรงค์แก้ไขปัญหาการล่อลวงเด็กหญิงมาค้าประเวณี โดยใช้หนังสือ "คำห้ำ"
ซึ่งเป็นเรื่องชีวิตจริงของโสเภณีเด็กที่ถูกไปคลอกขายในช่องทางกรุงเทพฯ เผยแพร่แก่เด็กชั้นประถมใน
9 จังหวัดในภาคเหนือ โดยได้รับความร่วมมือจากการประถมศึกษาจังหวัด นอกจากนี้ยังทำการรวบรวม
ข้อมูล ค้นหาแนวทางในการจัดทำสื่อที่เหมาะสมและดำเนินงานเพื่อแก้ไขปัญหโสเภณีเด็กต่อไป

4. โครงการสตรีสู่ชนบท

โครงการนี้เป็นขั้นตอนที่ต่อจากแผนงานขั้นที่หนึ่งในโครงการคำห้ำ ซึ่งในแผนงาน
ขั้นตอนที่หนึ่ง เป็นการรณรงค์ระดับนักเรียนในโรงเรียนชนบท ร่วมกับสำนักงานประถมศึกษาใน 9 จังหวัด
ภาคเหนือ

ส่วนโครงการสตรีสู่ชนบท ดำเนินการร่วมกับกองพัฒนาสตรี กรมพัฒนาชุมชน
กระทรวงมหาดไทย โดยมีวัตถุประสงค์รณรงค์เผยแพร่ความรู้และปัญหาค่าง ๆ ที่มีผลกระทบต่อผู้หญิง
รวมทั้งช่วยหาทางเลือกการประกอบอาชีพต่าง ๆ และสร้างเครือข่ายในการประสานงานเผยแพร่ และ
ส่งเสริมอาชีพต่อไป โครงการฯ นี้ ทางกรมการพัฒนาชุมชน เป็นผู้เลือกพื้นที่ระดับจังหวัดและอำเภอ
ของภาคเหนือ โดยเน้นพื้นที่ที่มีความรุนแรงของปัญหา การดำเนินงานโครงการ จัดในรูปแบบนาโดย
สัมมนาระดับข้าราชการในจังหวัดกลุ่มหนึ่ง และจัดสัมมนาระดับแม่บ้านและเยาวชนสตรี และผู้นำ
ท้องถิ่นอีกกลุ่มหนึ่ง

3. การดำเนินงานของสมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรี

สมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรี เริ่มดำเนินการตั้งแต่ปี 2517 ในนาม "กลุ่มส่งเสริมสถานสตรี" โดยมีจุดมุ่งหมายศึกษาปัญหาและร่วมกันหาทางแก้ไข การหลอกลวงผู้หญิงมาค้าประเวณี ตลอดจนการละเมิดสิทธิสตรี และการเลือกปฏิบัติต่าง ๆ และส่งเสริมบทบาทของสตรีให้มีสิทธิและศักดิ์ศรีอย่างสมบูรณ์ มีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคมในฐานะพลเมืองของประเทศเช่นเดียวกับบุรุษ

การดำเนินงานของสมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรีในปัจจุบัน

1. โครงการช่วยเหลือหญิงและเด็กผู้ประสบปัญหาเดือดร้อนเฉพาะหน้า

- สมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรี ร่วมมือกับสมาคมบัณฑิตสตรีทางกฎหมาย เปิดบ้านพักฉุกเฉิน 1 (ถนนสุโขทัย ดุสิต) ในปี 2524 และเปิดบ้านพักฉุกเฉิน 2 (ทุ่งสีกัน ดอนเมือง) ในปี 2529 สำหรับบ้านพักฉุกเฉินทั้ง 2 แห่งนี้ นับตั้งแต่เปิดบริการจนถึงเดือนตุลาคม 2531 มีหญิงและเด็กที่ประสบปัญหาเดือดร้อนต่าง ๆ มารับบริการไปแล้วจำนวน 16,561 ราย

2. โครงการสงเคราะห์แม่และเด็ก (ทุ่งสีกัน)

3. ศูนย์การศึกษาและฝึกอาชีพสตรี ให้การช่วยเหลือในด้านการศึกษา และปัญหาเศรษฐกิจ แก่หญิงและเด็กที่ด้อยโอกาสให้ได้รับการศึกษา และฝึกอาชีพโดยมีการฝึกอบรมในวิชาชีพต่าง ๆ และวิชาชีพที่เคยจำกัดไว้เฉพาะสำหรับชาย เช่น ช่างประปา ช่างไม้ ช่างไฟฟ้า เป็นต้น

4. คลินิกผู้หญิง (ทุ่งสีกัน)

21. การใช้มาตรการทางกฎหมายในการป้องกันปราบปรามการค้าประเวณี

โสเภณีเป็นปัญหาเรื้อรังที่เกาะติดอยู่กับสังคมไทย มานานนับศตวรรษแล้ว กฎหมายที่ใช้เป็นมาตรการในการป้องกัน ปราบปรามการค้าประเวณีมีมานานแล้วเช่นกัน กฎหมายที่ใช้ควบคุมการค้าประเวณีโดยเคร่งครัดแก่ พ.ร.บ. ว่าด้วยการป้องกันสัณูจโรค ร.ศ. 127 ซึ่งประกาศใช้ในรัชกาลที่ 5 เพื่อควบคุมและคุ้มครองให้เกิดความสงบเรียบร้อยและแบบแผนอันดีของสังคม โดยมีสาระสำคัญดังนี้

"พ.ร.บ. ว่าด้วยการป้องกันสัณูจโรค ยอมรับว่าโสเภณีเป็นปัญหาสังคมที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงและปฏิเสธได้ จึงอนุญาตให้จดทะเบียนประกอบอาชีพนี้ได้อย่างเปิดเผย โดยมีเจ้าพนักงานรัฐเข้าทำการควบคุม ดูแลอย่างใกล้ชิดมิให้ก่อความรำคาญแก่สาธารณชนและเป็นแหล่งแพร่เชื้อกามโรค หรือโรคติดต่ออื่น ๆ ต่อไป"

องค์การสหประชาชาติได้จัดการประชุมระหว่างประเทศ เพื่อหาวิธีแก้ปัญหาโสเภณีใน
กรุงสต็อกโฮม พ.ศ. 2500 ได้ลงมติวางนโยบาย และหลักเกณฑ์ในการควบคุมการค้าประเวณีไว้

2 แนวทาง คือ

1. นโยบายเลิกสัมการค้าประเวณีโดยสิ้นเชิง (Abolitionist Policy)
2. นโยบายปราบการค้าประเวณี (Prohibitionist Policy)

สำหรับประเทศไทยเลือกนโยบายปราบการค้าประเวณีเป็นแนวทาง จึงเลิกสัมการค้าประเวณี
ตั้งนั้นใน พ.ศ. 2503 จึงได้ตรา พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ขึ้น และยกเลิก
พ.ร.บ. ว่าด้วยการป้องกันสัญจรโรค ร.ศ. 127 เสีย ซึ่งมีสาระสำคัญดังนี้

"พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณีไม่ยอมรับหลักการให้มีการค้าประเวณี ผู้ใดกระทำการค้า
ประเวณี จัดหาผู้กระทำการค้าประเวณีเพื่อผู้อื่นเป็นปกติธุระ หรือเป็นเจ้าของกิจการผู้ดูแล หรือ
ผู้จัดการสถานการค้าประเวณีมีความผิด"

ด้วยกฎหมายที่ใช้เป็นมาตรการในการปราบปรามการค้าประเวณีในปัจจุบันมีอยู่หลายฉบับ
ได้แก่

- พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503
- ประมวลกฎหมายอาญา
- พ.ร.บ. โรงแรม พ.ศ. 2478
- พ.ร.บ. สถานบริการ พ.ศ. 2509
- พ.ร.บ. ด้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2471

กฎหมายหลักที่ใช้ในการป้องกันปราบปรามการค้าประเวณีในปัจจุบัน คือ พ.ร.บ. ปราบการค้า
ค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ส่วนกฎหมายอื่นนั้นเป็นกฎหมายสำหรับการกระทำความผิดที่เกี่ยวข้อง
หรือสนับสนุนการค้าประเวณีเท่านั้น ฉะนั้นความผิดที่เกี่ยวกับการค้าประเวณี จึงแยกออกได้เป็น 2 กรณี คือ

- ก. ความผิดของผู้กระทำการค้าประเวณี
- ข. ความผิดของผู้สนับสนุนการค้าประเวณี

22. ข้อมูลบางประการที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายประมวลการค้าประเวณี

1. พระราชบัญญัติประมวลการค้าประเวณีเลือกปฏิบัติต่อสตรี โดยลงโทษหญิงโสเภณีผู้บริการเท่านั้น ไม่มีบทลงโทษชายผู้ใช้บริการ พระราชบัญญัตินี้จึงไม่เป็นธรรมแก่สตรี
2. พระราชบัญญัติประมวลการค้าประเวณี พักคั่นให้หญิงโสเภณีต้องจำยอมอยู่ในความคุ้มครองของเจ้าของสำนักและชายแมงดา มิฉะนั้นอาจถูกเจ้าหน้าที่จับกุม การยอมเข้าอยู่ใต้การคุ้มครอง ทำให้หญิงโสเภณีต้องยอมรับการกดขี่จากเจ้าของสำนัก และชายแมงดาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นอกจากนั้นยังเปิดโอกาสให้ เจ้าหน้าที่บางคนแสวงหาประโยชน์ จากเจ้าของสำนักและชายแมงดาด้วย
3. พระราชบัญญัติประมวลการค้าประเวณี กำหนดโทษเจ้าของกิจการ ผู้ดูแล ผู้จัดการสถานการค้าประเวณี ผู้จัดการหญิงเพื่อการสำเร็จความใคร่ของผู้อื่นอย่างหนักที่สุด จำคุกไม่เกิน 1 ปี ปรับไม่เกิน 4,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งเบาเกินไป เปิดโอกาสให้เจ้าหน้าที่แสวงหาประโยชน์ โดยเลือกใช้พระราชบัญญัตินี้แทนประมวลกฎหมายอาญาที่มีบทลงโทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปี ถึงตลอดชีวิต
4. พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 กำหนดมาตรฐานสถานบริการ (มาตรา 7.8) ผู้ขออนุญาต (มาตรา 6) และการจัดการสถานบริการ (มาตรา 10 - 22) กับผู้ดูแลผู้บริการให้มีสวัสดิภาพอนามัย และได้รับส่วนแบ่งจากบริการของคนอย่างเป็นธรรม (มาตรา 14 - 17)
5. พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 เป็นกฎหมายที่ไม่เลือกปฏิบัติต่อสตรี แต่เข้มงวดกับเจ้าของกิจการ ซึ่งเป็นฝ่ายได้เปรียบในกิจการประเภทนี้ ตรงกันข้ามพระราชบัญญัติประมวลการค้าประเวณี มุ่งกวาดจับเอากับผู้บริการ ซึ่งเป็นฝ่ายค้อย่านาจต้องรอง ดังนั้นหากบังคับใช้กฎหมายพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 อย่างจริงจัง จะสามารถแก้ปัญหาการข่มขืนใจ กักขังหน่วงเหนี่ยว กดขี่แรงงาน และทารุณหญิง อันเป็นความผิดต่อเสรีภาพได้
6. ประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยการกระทำความผิดฐานเป็นธุระจัดทำ ชักพา ล่อลวงหญิง หรือเด็กหญิงเพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่น หรือเพื่อการอนาจาร (มาตรา 282 - 286) ลงโทษผู้หากินบนแรงงานของหญิงโสเภณีอย่างรุนแรงอยู่แล้ว หากบังคับใช้อย่างจริงจังจะช่วยแก้ปัญหาการบังคับหญิงให้ค้าประเวณี และการขูดรีดแรงงานหญิงโสเภณีได้

23. อุปสรรคในการใช้กฎหมาย

1. ผู้เสียหายตามกฎหมายในความผิดล่องลวง ก็คือ เด็กหญิงอายุไม่เกิน 13 ปี หรือเกิน 13 ปี แต่ไม่เกิน 18 ปี ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเด็กยากจนและการศึกษาต่ำจากชนบทไม่เคยชินกับการติดต่อกับราชการ การใช้กลไกกระบวนการยุติธรรม จึงส่งผลต่อเรื่องการแจ้งความหรือการร้องทุกข์ต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ การต่อสู้คดี ซึ่งจะมีข้อสรุปของตนเองว่า การต่อสู้คดีมีแต่จะสิ้นเนื้อประดาตัว และการต่อสู้กับผู้ที่มีอิทธิพลเงินทุน โอกาสที่จะชนะคดีมีน้อย

2. ในการดำเนินกระบวนการพิจารณา ทางด้านผู้เสียหายเองก็ประสบอุปสรรคหลายประการ หักเดียว เช่น

(1) การพิสูจน์อายุของเด็กหญิงว่าไม่เกิน 13 ปี หรือไม่เกิน 18 ปี ซึ่งต้องอาศัย พยานหลักฐาน ญาติสำเนาของบิดามารดาทะเบียนสำมะโนครัว บางรายไม่สามารถหาพยานหลักฐานได้ และบางรายก็จะได้ไม่ได้แม้แต่ญาติสำเนา หรือวันเดือนปีเกิดของตนเอง

(2) การดำเนินคดีที่กินเวลานาน ทำให้ผู้เสียหายมีปัญหาในด้านที่พัก ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ค่าอาหารและค่าใช้จ่ายบางส่วนเพื่อทำการดำเนินคดี ซึ่งบางกรณีทางผู้เสียหายก็ไม่มาศาล ทางตำรวจจึงขาดพยานหลักฐานสำคัญ ศาลก็ไม่สามารถลงโทษผู้กระทำความผิดได้

(3) เมื่อมีปัญหายุ่งยากเป็นอันมากในการดำเนินคดี ความคิดที่จะละทิ้งการดำเนินคดี จึงเพิ่มขึ้น ประกอบกับความคิดไม่อยากมีเรื่องคดีในชั้นศาลอยู่แล้ว และจากการศึกษาพบว่า ผู้กระทำความผิดด้นรนทุกวิถีทางเพื่อให้ตำรวจปิดสำนวน หรือทำการยอมความโดยจ่ายค่าเสียหายจำนวนหนึ่ง บางครั้งผู้เสียหายยอมความเนื่องจากต้องการเงินค่าเดินทางเพียง 400 บาท จึงเป็นเรื่องน่าเศร้าใจมาก

(4) หญิงหรือเด็กหญิง ผู้เสียหาย โดยส่วนใหญ่ไม่มีความรู้ด้านกฎหมายประกอบกับการจดจำและลำดับเหตุการณ์ หรือรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำความผิด ขาดความแม่นยำชัดเจน บางครั้งก็สับสนในการลำดับเหตุการณ์ ซึ่งส่งผลต่อการให้ข้อเท็จจริงแก่พนักงานสอบสวน การดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดก็เป็นไปด้วยความลำบาก

3. กรณีที่ความผิดล่องลวงเกิดที่ต่างจังหวัด แต่หญิงนั้นถูกกักขังบังคับให้ค้าประเวณีใน กรุงเทพมหานคร และทางเจ้าหน้าที่ตำรวจบุกหลายช่อง หรือโรงน้ำชาพาหญิงออกมาได้ อำนาจการสอบสวนและดำเนินคดีเป็นของเจ้าพนักงานสอบสวนที่เหตุเกิด หรือในกรณีหญิงถูกหลอกมาจาก เชียงใหม่ และถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมในข้อหาฉ้อโกง ในสถานค้าประเวณีจากการสอบสวนปรากฏว่า หญิงถูกหลอกลวงมา เจ้าหน้าที่ตำรวจที่จับกุมจะต้องดำเนินการโอนเรื่อง (สำนวน) พยานหลักฐาน

และควหาญให้แกพนักงานสอบสวนท้องที่เกิดเหตุ ซึ่งสร้างความยุ่งยากแก่เจ้าหน้าที่เป็นอันมาก

4. การสอบสวนและตั้งฟ้อง โดยละเมิดต่อหลักนิติกรรม ซึ่งเป็นการแน่นอนว่ามีการตัดสินบนพนักงานเจ้าหน้าที่ เช่น ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า มีการกระทำอันเป็นการล่อลวงหญิง การกระทำทารุณหญิง การบังคับให้ค้าประเวณี และเป็นเจ้าของกิจการโรงแรมที่กักขังหญิง เพื่อการค้าประเวณี ซึ่งมีความผิดทั้งทางอาญาและตามพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 แต่ในการดำเนินคดีเจ้าพนักงานตำรวจกลับตั้งฟ้องตามมาตรา 5 (1). (3) และไม่มีการดำเนินคดีกับเจ้าของโรงแรม หรือกระทำความผิดตาม มาตรา 282 - 283 ประมวลกฎหมายอาญา แต่เจ้าพนักงานตำรวจ ตั้งฟ้องตามมาตรา 8.9.10 แห่งพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ซึ่งโทษต่ำกว่ามาก และในทางคดีศาลลงโทษปรับ ส่วนโทษจำคุกให้รอลงอาญาไว้ 1 ปี

5. การปฏิบัติการปราบปรามแหล่งค้าประเวณี และสถานกักขังหญิงเพื่อการค้าประเวณีของเจ้าพนักงานตำรวจ ผู้กระทำความผิดมักจะรู้ข่าวล่วงหน้า ทำให้การจับกุมไม่ค่อยได้ผล ทั้งนี้ เนื่องจากมีหนอนบ่อนใต้ ส่งข่าวให้ผู้ประกอบการธุรกิจดังกล่าวทราบล่วงหน้า

6. ในทางนโยบายและคำสั่ง ทั้งของกระทรวงมหาดไทยและกรมตำรวจ เน้นการปราบแต่กฎหมายที่จะลงโทษผู้กระทำความผิดมีวิฤตประสงค์เพียงการปราบ (พ.ร.บ. ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503) อีกทั้งกฎหมายอื่น ๆ ยังเปิดโอกาสให้ผู้กระทำผิดหลีกเลี่ยงได้ เช่น พ.ร.บ. โรงแรม 2478 พ.ร.บ. สถานบริการ 2509, 2521, 2525 ทำให้เจ้าพนักงานขาดเครื่องมือในการลงโทษผู้กระทำความผิดให้เจ็บหลายได้

24. ข้อพิจารณาว่าควรอนุญาตให้จดทะเบียนโสเภณีหรือไม่

การพิจารณาปัญหาว่าควรอนุญาตให้จดทะเบียนโสเภณีนั้น มีความเห็นขัดแย้งกันเป็น 2 ฝ่าย ดังนี้คือ

1. ฝ่ายที่เห็นด้วยว่าควรให้มีการจดทะเบียนโสเภณีมีเหตุการณดังนี้

1. เนื่องจากรัฐยังไม่สามารถป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีได้อย่างสมบูรณ์ ก็ควรยอมรับว่า โสเภณีเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นคู่กับสังคมมนุษย์ จึงควรอนุญาตให้มีการประกอบอาชีพนี้ แต่รัฐต้องควบคุมโดยการให้จดทะเบียน และควบคุมให้อยู่ในขอบเขตจำกัด

2. รัฐจะมีรายได้เพิ่มขึ้นจากค่าธรรมเนียมภาษีต่าง ๆ เช่น ภาษีการค้า ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา และนิติบุคคล

3. รัฐสามารถควบคุมทั้งสำนักโสเภณีและโสเภณีได้ทั่วถึง โดยใช้ข้อมูลทางทะเบียน และการตรวจสอบของพนักงานเป็นประจำ
4. รัฐสามารถควบคุมการแพร่เชื้อไวรัสและโรคติดต่ออื่น ๆ ได้โดยใช้ข้อมูลทางทะเบียน และการตรวจสอบของเจ้าพนักงานเป็นประจำ
5. รัฐสามารถลดปัญหาการประพาศมิชอบในหน้าที่ราชการของพนักงานที่เกี่ยวข้องได้ เกือบทุกรูปแบบ รวมทั้งการค้าผลประโยชน์จากแหล่งค้าประเวณีด้วย
6. รัฐสามารถลดปัญหาอาชญากรรมบางประเภทลงได้ เช่น การทำให้เสื่อมเสียอิสรภาพ การลักพาเด็กและหญิงเพื่อค้าประเวณี ความผิดเกี่ยวกับเพศ ฯลฯ
7. รัฐอาจมีรายได้เพิ่มขึ้นจากนักท่องเที่ยว
8. สามารถลดการเอาเปรียบของเจ้าของสำนัก และลดการบังคับขู่เบียดของพ่อค้า และแมงดาได้
9. โสเภณีเป็นสิทธิในการประกอบอาชีพอย่างหนึ่ง ฉะนั้นการห้ามเป็นโสเภณีจึงขัดต่อ สิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน

2. ฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยว่าควรให้มีการจดทะเบียนเป็นโสเภณีมีเหตุผลดังนี้

1. อาชีพการค้าประเวณี แม้จะเป็นอาชีพอย่างหนึ่งและการห้ามประกอบอาชีพนี้ ขัดต่อ สิทธิมนุษยชน แต่การค้าประเวณีเป็นการกระทำที่ขัดต่อศีลธรรมอันดีงามของประชาชนโดยรวม รัฐ จึงควรป้องกันและปราบปรามโดยเด็ดขาด
2. ถ้าหากโสเภณีเป็นอาชีพที่ชอบด้วยกฎหมาย จะทำให้มีสถานการค้าประเวณีมากขึ้น และจำนวนโสเภณีเพิ่มมากขึ้น และจะเป็นปัจจัยส่งเสริมให้มีการล่อลวง ลักพาและซื้อขายหญิงที่ยากจน หรือประสบปัญหาทางเศรษฐกิจมาเป็นโสเภณีมากขึ้นด้วย
3. การจดทะเบียนโสเภณีเท่ากับสร้างตราบาปให้กับโสเภณีคนนั้น เมื่อภายหลังต้องการ กลับตนไปประกอบอาชีพอื่นก็จะถูกรังเกียจจากสังคม
4. ไม่เห็นด้วยกับการแก้ไขปัญหาคด้วยการจดทะเบียนโสเภณี และจดทะเบียนช่อง เพราะว่าเป็นการยอมรับระบบการค้าประเวณี การค้าหญิงและเด็กว่าเป็นสิ่งถูกต้องตามกฎหมาย และเป็น สิ่งชอบธรรมในสังคม
5. โสเภณีหรือผู้ค้าประเวณี ไม่ใช่อาชญากรรม ดังนั้นจึงไม่ควรถูกลงโทษทางอาญา

25. ข้อเสนอมาตรการทางกฎหมายบางประการที่คณะกรรมการเพื่อหญิงไทยเรียกร้องให้รัฐดำเนินการดังต่อไปนี้⁹

1. ให้ยกเลิก พ.ร.บ. ปริมาณการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ทั้งนี้ด้วยเหตุว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ มีข้อความขัดกับจตป็นข้างต้น คือ

ก. ถือว่าผู้ค้าประเวณีเป็นอาชญากร ที่จะต้องถูกลงโทษทางอาญา

ข. บทลงโทษผู้กักขังและบังคับหญิงและเด็กให้ค้าประเวณี เบากว่าโทษที่กำหนดในกฎหมายอาญา มาตรา 282 - 286 เป็นเหตุได้มีการเลือกปฏิบัติ โดยใช้ข้อกำหนดที่ลงโทษมากกว่า และมีกระบวนการดำเนินงานง่ายกว่า

2. ในกรณีที่มีการล่อลวง กักขัง และบังคับค้าประเวณีในหญิงและเด็ก ให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา 282 - 286 ในการดำเนินการทางกฎหมาย และเพื่อให้มีการดำเนินการตามกฎหมายอาญาได้ ควรเปิดโอกาสให้อัยการและหรือหน่วยงานที่ทำหน้าที่พิทักษ์สิทธิมนุษยชน ทำหน้าที่เป็นโจทก์ในการฟ้องร้องได้

3. คัดค้านการจดทะเบียนโสเภณีและจดทะเบียนช่อง ไม่ว่าจะด้วยรูปแบบใด หรือด้วยกฎหมายฉบับใดก็ตาม

4. ให้แก้ไขพระราชบัญญัติสถานบริการ 2509 ดังต่อไปนี้

4.1 ให้ตั้ง " คณะกรรมการตรวจสอบสถานบริการ " อันประกอบด้วยเจ้าหน้าที่กรมแรงงาน เจ้าหน้าที่สาธารณสุข ตำรวจ และตัวแทนหน่วยงานเอกชนที่เกี่ยวข้อง

4.2 ยกเลิกข้อกำหนดที่กำหนดให้มีการมอบรูปและทะเบียนประวัติของผู้ทำงานในสถานบริการเหล่านี้ให้แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจ ในกรณีที่ต้องการให้ผู้ทำงานได้รับความคุ้มครองด้านสวัสดิการแรงงาน ควรให้กรมแรงงานเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบทะเบียนประวัติแทน เพราะผู้ที่ทำงานในสถานบริการนั้นไม่ว่าจะเป็นผู้ค้าประเวณีหรือไม่ก็ตาม ก็ไม่ถือว่าเป็นอาชญากร จึงไม่จำเป็นต้องมีประวัติกับตำรวจ

9/ คณะทำงานเพื่อหญิงไทย ประกอบด้วย

1. กลุ่มเพื่อนหญิง
2. กลุ่มนักเขียน
3. มูลนิธิผู้หญิง
4. ศูนย์พิทักษ์สิทธิหญิงบริการ (เอ็มพาวเวอร์)
5. สมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรี
6. สถาบันพัฒนาสตรี สมาคม วาย เอ็ม ซี เอ
7. กลุ่มผู้หญิงอิสระ

4.3 ขอยืนยันและให้มีการบังคับใช้อย่างจริงจังข้อกฎหมายที่กำหนดอายุของผู้ให้บริการ และผู้ทำงานในสถานบริการไม่ต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์

4.4 หากมีการละเมิดฝ่าฝืนตามข้อ 4.3 ในเรื่องว่าจ้างผู้ให้บริการอายุต่ำกว่า 18 ปี ให้ลงโทษเจ้าของกิจการ ผู้ดูแลหรือผู้จัดการสถานบริการรวมถึงผู้ให้บริการด้วย นอกจากนี้ ให้เจ้าของกิจการสถานบริการชดใช้ค่าเสียหายและค่าสงเคราะห์แก่ผู้ให้บริการที่อายุต่ำกว่า 18 ปีด้วย

5. รัฐควรจะสนับสนุนให้มีการศึกษานอกระบบอย่างกว้างขวางแก่กลุ่มประชากรที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี โดยมีการบริหารและการจัดการที่ยืดหยุ่น สามารถสนองความต้องการของกลุ่มเป้าหมายที่ต้อโอกาส ที่มีข้อจำกัดนานาประการ เช่น ผู้ที่ทำงานในสถานบริการที่ต้องการเปลี่ยนอาชีพ

6. ให้รัฐดำเนินมาตรการเร่งด่วนเพื่อระงับยับยั้งการค้าหญิงและเด็ก รวมทั้งการที่พ่อ-แม่ ขยายลูก โดยให้มีการบังคับใช้กฎหมายอาญาในการลงโทษ อย่างเด็ดขาดจริงจัง

เพื่อให้มาตรการข้างต้นสอดคล้องกับสภาพปัจจุบัน จึงควรให้มีการรณรงค์ในหมู่ประชาชนทั่วไป โดยเฉพาะพ่อ-แม่ ให้ทราบข้อกฎหมายและบทลงโทษ เกี่ยวกับการค้าหญิงและเด็กเป็นระยะเวลาหนึ่งก่อนที่จะมีการบังคับใช้กฎหมายอาญา

7. ด้วยเหตุที่ปัญหาโสเภณีมีอาจแก้ไขได้ด้วยมาตรการทางกฎหมายแต่เพียงอย่างเดียว แต่ต้องมีมาตรการทางสังคมและเศรษฐกิจด้วย จึงเห็นควรให้ตั้งคณะกรรมการทำงาน เพื่อศึกษาและแสวงหามาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหากเกี่ยวกับเรื่องโสเภณี ทั้งในแง่กฎหมาย เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม เพื่อพิจารณารายละเอียดและดำเนินการต่อไป

26. ข้อเสนอต่อปัญหาโสเภณีของโครงการสำหรั มูลนิธิผู้หญิง ¹⁰

จากการสัมมนาและทัศนศึกษา (24 - 26 กุมภาพันธ์ 2532) ตามย่านสถานเริงรมย์ใน กรุงเทพฯ และพัทยา ผู้นำสตรีได้แลกเปลี่ยนข้อคิดเห็น และได้สรุปเพื่อนำเสนอรัฐบาลดังต่อไปนี้

1. ให้มีการควบคุมสถานเริงรมย์อย่างเข้มงวด และไม่ให้นำเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีมาบริการในสถานเริงรมย์ต่าง ๆ

10/ คณะผู้นำสตรีจากจังหวัดลำพูน เชียงใหม่ เชียงราย และพะเยา ได้แก่
 พูนทรัพย์ รูปหอม ชวนพิศ ฤทธิสาร
 คำมูล อินทสิทธิ์ ศรีไทย ถาน้อย
 อำพร ชัยวัง วันเพ็ญ สมบูรณ์
 ประมาลศรี อรุณรุ่งโรจน์

2. ห้ามแต่งชุดไทยซึ่งเป็นชุดประจำชาติและเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมไทยในสถานเริงรมย์
ร้านอาหาร และภัตตาคารเพราะไม่เหมาะสม
3. ให้รัฐบาลฝึกอาชีพ สร้างงานในชนบท ตลอดจนหาตลาดจำหน่ายผลิตภัณฑ์ของชาวบ้าน
เพื่อป้องกันมิให้พ่อแม่นำลูกมาขาย และขอรานในย่านเริงรมย์ และรัฐควรมีมาตรการกวดขัน มิให้เด็กอายุ
ต่ำกว่า 18 ปี อยู่ในย่านสถานบริการ
4. ไม่ควรให้มีการจดทะเบียนโสเภณี เพราะเป็นการตีตรา ช้ำเค็มผู้หญิงและเป็นการ
เปิดโอกาสให้พ่อแม่นำลูกมาขายมากขึ้น
5. รัฐบาลควรมีมาตรการ การป้องกันการนำเด็กและหญิงมาค้าประเวณี และให้ความ
ช่วยเหลือแก่ครอบครัวที่ยากจน
6. ในระยะยาวรัฐบาลควรสั่งปิดสถานเริงรมย์ และแหล่งมั่วสุมทางเพศทั่วประเทศ

27. ข้อคิดเห็นของบุคคลสำคัญเกี่ยวกับการจดทะเบียนโสเภณี 11

อียากได้สัทที้-คองซู ที่ประเทศเม็กซิโกมีนางเรียกนางหนึ่งชื่อ คลอเดีย โคลิโมโร วัย 35 ปี ได้ประกาศตัวลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในนาม พรรคคนงานปฏิวัติ ซึ่งเป็นพรรคการเมืองฝ่ายซ้ายของเม็กซิโก เธอกล่าวว่า เธอได้สร้างประวัติศาสตร์แล้วเพราะเธอเป็นสตรีคนแรกในลาตินอเมริกาที่ก้าวเข้าสู่เวทีการเมืองในฐานะที่เป็นโสเภณีที่ได้รับการยอมรับ

เธอกล่าวว่า "หะแรกดิฉันก็สงสัยอยู่เหมือนที่จะเข้าสู่เวทีการเมือง แต่บัดนี้ดิฉันทำด้วยความสุขและรู้สึกโกรธ โกรธที่ไม่ได้ทำมาก่อน ที่ไม่มีความกล้ามาก่อน"

เธอนับว่ามีความกล้าหาญอย่างยิ่งที่ก้าวออกมาท้าทายต่อความรู้สึกคูหมิ่นหยามเหยียดต่ออาชีพของเธอ คนจำนวนหนึ่งอาจจะไม่ยอมรับหรือรับไม่ได้ที่โสเภณีจะมาเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือรัฐมนตรี เพราะอาชีพของเธอน่ารังเกียจ แต่ที่เราปฏิเสธไม่ได้ก็คือ ในโลกนี้ยังมีผู้หญิงบางกลุ่มประกอบอาชีพนี้ และเราก็คงขจัดพวกเธอออกไปเสียจากสังคมโลกไม่ได้ แต่จะมีสักกี่คนที่กล้าหาญออกมายืนอยู่แนวหน้าท้าทายอย่างอาจฉายอย่างเธอ-คลอเดีย โคลิโมโร

เป้าหมายหนึ่งท คลอเดีย รมวงศในการเป็นนักการเมืองของเธอคือ สู้เพื่อให้เกิดการค้าประเวณี

ขอบกุกุหมาย

"ถ้าหากว่ามันถูกกุกุหมาย มันก็จะเป็นอีกอาชีพหนึ่ง มันจะยุติการทุจริตกันสินบน การทุจริตและการกระทำรุนแรง" ซึ่งคลอเดียได้กล่าวถึงการไร้อำนาจโดยมิชอบของเจ้าหน้าที่ตำรวจและข้าราชการหน่วยอื่น ๆ ที่เกาะกินกับโสเภณี นอกจากนี้คลอเดียยังเรียกร้องให้จัด โรงเรียนกลางคืนโดยไม่เสียค่าเล่าเรียนสำหรับโสเภณีและสถานเลี้ยงเด็กสำหรับลูกของพวกเธอ

เธอได้ออกตระเวนหาเสียงสนับสนุนไปตามบาทวิถี หยุคตามร้านกาแฟและภัตตาคารตามถนนทั่วไปในนครหลวง นอกจากนี้คลอเดียยังเรียกร้อง ให้หาคลอดได้โดยชอบด้วยกุกุหมาย ให้ศึกษาเรื่องเอดส์ และเพศในการศึกษาชั้นประถม การไร้ดุงยาง การศึกษาให้เปล่าสำหรับทุกคนอย่างแท้จริงและการสร้างที่อยู่อาศัยและโอกาสในการทำงานแก่คนยากจนและเด็กข้างถนนในนครเม็กซิโก

ก็นับว่าเป็นผู้หญิงที่กล้าและสู้คนหนึ่ง เธอกล่าวประกาศตัวและกล้าก้าวออกมาต่อสู้เพื่อสิทธิของเธอและเพื่อนร่วมอาชีพของเธอ นับว่าเป็นมิติใหม่อีกมิติหนึ่งในการเมืองของโลก

11/ สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ปีที่ 38 ฉบับที่ 12

มติชน ฉบับประจำวันที 10 มกราคม 2535

คุณหญิงสมศรี กับธมาลา อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์กล่าวว่ากฎหมายนี้ไม่ได้เป็นการตี
ทะเบียนโสเภณีอย่างที่เข้าใจกัน เพราะการตีทะเบียนนั้น จะทำให้รู้สึกเหมือนโสเภณีเป็นวัวเป็นควาย
แต่กฎหมายนี้มีเจตนารมณ์จะกำจัดผู้จัดการ เจ้าของช่อง และแมงดา ซึ่งหากินโดยวิธีโสเภณี ต้อง
การให้โสเภณีหากินอย่างอิสระ เพราะเมื่อไม่สามารถห้ามไม่ให้มีได้ เนื่องจากปัญหาเศรษฐกิจและสังคม
และอาชีพนี้ยังถือว่าขัดกับศีลธรรมประเพณี จึงต้องใช้วิธีการดังกล่าว

นางสาวสุรี บุญยะสมภท เจ้าหน้าที่คณะกรรมการเพื่อยุติการเอาเปรียบเด็ก (โสเภณีเด็ก)
ให้ความเห็นเกี่ยวกับร่าง พ.ร.บ.ปราบการค้าประเวณีว่า กฎหมายที่ออกมาเป็นเรื่องที่ดีกับโสเภณีโดยทั่ว
ไป อย่างไรก็ตามไม่ได้หมายความว่า เด็กผู้หญิงที่อายุต่ำกว่า 18 ปี จะไม่ถูกบังคับขืนใจ หรือถูกล่อ
ลวงให้เป็นโสเภณี คนเห็นว่าในแง่ปฏิบัติทำได้ยาก เพราะสถานประกอบการหลายแห่งมีการเลิกล่อ
เด็กเข้าไปบริการแขก โดยเฉพาะในพริ้นท์ยังมีเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี อยู่มากที่ไปเดินอยู่ตามฟลอร์
และขายบริการ เพราะเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี เป็นที่ต้องการของตลาดมาก เนื่องจากคนที่ไม่เที่ยวक्स
โรเคดส์ จึงมุ่งที่จะใช้บริการจากเด็ก "การกำหนดโทษให้สูงในกฎหมายนั้นทำได้แต่ในทางปฏิบัติไม่
แน่ใจว่าจะทำได้หรือไม่ อย่าให้กฎหมายเป็นเพียงเศษกระดาษ เจ้าหน้าที่ต้องไม่เห็นแก่สินบน"

พล.ต.ต.รังสิข **ญาไขทัย** ผู้บังคับการกองปราบปรามให้สัมภาษณ์ว่า กฎหมายที่ออกมามี
เพราะช่องและแมงดาจะได้หมดเสียที แต่ที่น่าเป็นห่วงคือ การให้เป็นโสเภณีโดยเสรีจะเป็นตราขายของ
ผู้หญิงที่ต้องการกลับตัวกลับใจ สมมติหญิงบริการเมื่อเลิกไปแล้วต้องการแต่งงาน เป็นคุณนายขึ้นมา
หากคนไปขูดขูดประวัติว่าเคยเป็นโสเภณีมาก่อน จะเกิดปมด้อยของบุคคลผู้นั้น สำหรับกฎหมายถ้าออก
มาใช้จริงแล้ว ทางกองปราบปรามซึ่งทำหน้าที่ปราบปรามโสเภณีด้วยนั้นจะมีมาตรการที่เน้นหนักว่า จะไม่
ให้มีโสเภณีเด็กโดยเด็ดขาดโดยวางเป้าหมายในการทำงานไว้ 5 ข้อคือ 1) ห้ามมีโสเภณีเด็กโดยเด็ด
ขาด 2) ห้ามมีแมงดา 3) ห้ามมีการกักขังหญิงหนีข 4) ห้ามมีการซื้อขายผู้หญิง หรือ
เด็กหญิงเป็นโสเภณี 5) ห้ามมีคนต่างด้าวมาเป็นหญิงบริการ ไม่ว่าจะพม่า ไทยใหญ่ เป็นต้น
หากพบสถานบริการที่ใดที่มี 5 ข้อที่กล่าวมา จะจัดการขั้นเด็ดขาดทันที "ส่วนที่กล่าวหาว่า เจ้าหน้าที่
ตำรวจมีส่วนได้เสียหรือมีผลประโยชน์ต่อกิจการด้านนี้ ผมว่าถ้าคนที่คิดจะมีผลประโยชน์จริง ๆ จะทำ
อย่างไรมันก็มี เพราะฉะนั้น กฎหมายนี้ไม่เป็นผลกับตำรวจ"

คุณหญิงจินตนา ขจรสุนทร กล่าวว่า ไม่คัดค้านร่าง พ.ร.บ.ดังกล่าว เพราะเข้าใจดีว่า
นี่เป็นความพยายามขั้นหนึ่งของรัฐบาลที่จะช่วยพวกหญิงบริการ เพราะไม่ว่าจะมีการขึ้นทะเบียนหรือไม่

มีก็ต้องมีผู้ประกอบอาชีพนี้อยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม การที่กำหนดให้มีการตรวจสอบภาพหญิงบริการทุกคน คงเป็นไปได้ยากและอาจมีการหลีกเลี่ยงโดยการปลอมลายเซ็นแพทย์

นางจิระนันท์ พิตรปรีชา ให้ความเห็นว่า โดยหลักการ พ.ร.บ. นี้จะเป็นผลดีในด้านการป้องกันโรคเอดส์และทำให้การค้าประเวณีซึ่งไม่มีทางแก้ไขให้หมดไปจากประเทศไทยเป็นไปอย่างมีระบบมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม วิตกอยู่ว่า พ.ร.บ. ดังกล่าวจะไม่มีผลในทางปฏิบัติ ด้วยหญิงบริการส่วนมากจะถูกกักขัง ควบคุมโดยแม่เส้นและแมงดา ซึ่งอาจจะไม่ให้ความร่วมมือในการตรวจโรค ในด้านภาพพจน์ของประเทศไทยในฐานะผู้หญิงคนหนึ่ง การออก พ.ร.บ. ขอมรับการค้าประเวณีให้เป็นเรื่องที่ถูกกฎหมายนั้นให้ความรู้สึกที่ไม่ดีนัก แต่หากคิดถึงพวกหญิงบริการ คนคิดว่า พ.ร.บ. จะเป็นประโยชน์สำหรับหญิงเหล่านั้น

พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร (กทม.) ให้ความเห็นว่า ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการยกเลิก พ.ร.บ.ปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 เพราะเท่ากับยอมรับว่าอาชีพโสเภณีเป็นอาชีพสุจริต และถ้ายกเลิกกฎหมายดังกล่าวจะก่อให้เกิดปัญหาสังคมตามมามากมาย โดยสรุปแล้วจะมีผลเสียมากกว่าผลดี

พล.ต.จำลองกล่าวว่ามีปัญหาของโสเภณีเกิดจากปัญหาด้านเศรษฐกิจ ที่คนส่วนใหญ่ยังมีความยากจนอยู่ ถ้าหากเศรษฐกิจดีจำนวนโสเภณีจะลดลงเอง ดูได้จากบางประเทศในทวีปเอเชีย หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ในเมืองต่าง ๆ จะมีโสเภณีจำนวนมาก แต่เมื่อมีการพัฒนาประเทศจนสภาพเศรษฐกิจดีขึ้นแล้ว จำนวนโสเภณีก็ลดลง

"การยกเลิกกฎหมายฉบับนี้ เท่ากับเป็นการยอมรับซึ่งปัญหาใหญ่จะคานานั่นอน ในส่วนคนที่คิดจะเป็นโสเภณีแต่เดิมมักจะยับยั้งชั่งใจแต่เมื่อกฎหมายกำหนดเช่นนี้ ก็จะไม่มีการยับยั้งชั่งใจอีก สำหรับเรื่องที่ว่าช่วยป้องกันโรคเอดส์ได้นั้น ผมเชื่อว่าทำได้ไม่ถาวร และในทางปฏิบัติจริง ๆ ก็ไม่สามารถทำได้เลย"

นายชวน หลีกภัย หัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ กล่าวว่า ไม่เห็นด้วยหากจะมีการจดทะเบียนผู้ประกอบอาชีพโสเภณีโดยตรงหรือทางอ้อมก็ตาม เพราะเป็นการประณามคนจน อ้างว่าอาชีพโสเภณีเกิดจากปัญหาทางเศรษฐกิจ ความจริงคนจนไม่ได้เป็นโสเภณีเสมอไป "รัฐบาลมีนโยบายการค้าเสรีจะใช้นโยบายนี้กับทุกเรื่องเลยหรือ อย่างไรก็ตาม ผมจะต้องไปศึกษากฎหมายที่จะออกมาให้ชัดเจนอีกครั้ง"

สถิติมูลค่าการค้าประเวณีของหญิงผู้รับการสงเคราะห์ที่เจ้ารับการสงเคราะห์ในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านปากเกร็ด บัณฑิตวิทยาลัย และบ้านนาวิถีศาสตร์
 กองสงเคราะห์ผู้รับสงเคราะห์

ปีงบประมาณ	มูลค่าการค้าประเวณีของหญิงผู้รับการสงเคราะห์				จำนวนผู้รับการสงเคราะห์รับค่าไว้อสงเคราะห์ในแต่ละปี		
	มูลค่าเฉลี่ยรายปี				ประเภท		
	เสริมธุรกิจ (ความยากจน)	สังคมและ สิ่งแวดล้อม	บุตรของราษฎร และจิตใจ	ไม่ได้ค้าประเวณี	ผู้ใหญ่	บุตรผู้รับการ สงเคราะห์	รวมทั้งสิ้น
๒๕๒๐	๕๒.๑๐	๕๖.๘๐	๑.๑๐	-	๑,๕๖๗	๑๑๓	๒,๐๘๐
๒๕๒๑	๕๔.๑๐	๕๐.๖๐	๑.๓๐	-	๑,๕๑๕	๑๐๖	๑,๕๑๕
๒๕๒๒	๕๓.๐๐	๕๕.๘๐	๑.๒๐	-	๑,๓๖๔	๕๕	๑,๕๖๓
๒๕๒๓	๕๕.๕๐	๕๕.๕๐	๐.๖๐	-	๑,๐๘๖	๕๕	๑,๑๕๑
๒๕๒๔	๕๐.๗๐	๕๔.๕๐	๐.๘๐	-	๑,๒๓๔	๗๐	๑,๓๐๔
๒๕๒๕	๕๓.๘๐	๕๖.๐๐	๐.๒๐	-	๑,๔๗๐	๑๐๒	๑,๕๗๒
๒๕๒๖	๓๕.๒๕	๕๕.๗๖	๑.๐๐	-	๕๐๕	๒๓	๕๒๘
๒๕๒๗	๕๓.๒๑	๕๖.๖๖	๐.๑๗	-	๑,๒๐๑	๕๓	๑,๒๕๔
๒๕๒๘	๕๖.๕๓	๕๕.๕๗	๑.๑๐	-	๖๖๖	๓๕	๗๐๐
๒๕๒๙	๕๕.๖๖	๕๕.๕๕	๐.๕๓	-	๖๓๗	๕๐	๖๘๗
๒๕๓๐	๕๓.๘๓	๕๗.๒๓	๐.๗๓	๔.๑๖	๑,๒๗๒	๓๔	๑,๓๐๖
๒๕๓๑	๓๕.๓๖	๖๐.๖๕	๐.๕๕	๓.๑๕	๕๕๖	๓๕	๕๙๑
๒๕๓๒	๓๑.๗๓	๖๖.๖๑	๐.๕๕	๕.๖๖	๕๗๕	๒๗	๕๐๒
๒๕๓๓	๖๕.๖๕	๖๑.๕๕	๗.๖๐	๑.๑๕	๓๕๕	๑๓	๓๖๘
เฉลี่ย	๕๕.๕๕	๕๕.๘๐	๑.๖๕	๑.๖๖	๑๕,๗๖๓	๕๕๑	๑๖,๖๑๔

สถิติมูลค่าเน่าเก็บของหญิงที่เข้ารับการสงเคราะห์ในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านปากเกร็ด บ้านเกร็ดกระถาง และบ้านนาวิสวัสดิ์ ของสภามหาวิทยาลัยสงเคราะห์

ปีงบประมาณ	มูลค่าเน่าเก็บของหญิงรับการสงเคราะห์					จำนวนผู้รับการสงเคราะห์ที่รับข้าวไวสงเคราะห์ในแต่ละปี		รวมทั้งสิ้น
	มูลค่าเน่าแต่ละภาค เฉลี่ยร้อยละ					ประเภท		
	ภาคเหนือ	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ภาคกลาง	ภาคใต้	ประเทศข้างเคียง	ผู้ใหญ่	บุตรผู้รับการสงเคราะห์	
2520	39.30	34.00	19.20	7.30	0.20	1,967	113	2,080
2521	44.20	32.20	16.30	7.20	0.10	1,915	100	1,915
2522	41.80	33.30	15.90	5.00	-	1,329	94	1,423
2523	37.30	38.50	16.30	7.10	0.30	1,086	55	1,141
2524	42.90	31.00	19.90	6.00	0.20	1,238	70	1,308
2525	38.80	35.50	20.30	5.30	0.10	1,870	102	1,972
2526	39.16	31.64	24.00	5.20	-	905	63	968
2527	45.04	32.39	17.90	3.50	1.17	1,201	53	1,254
2528	37.30	36.25	19.70	7.75	-	666	34	700
2529	28.99	37.97	21.63	11.06	0.35	637	50	687
2530	23.21	46.25	16.62	3.75	0.17	1,273	38	1,311
2531	23.67	56.29	14.83	4.63	0.59	952	39	991
รวม	446.67	445.28	226.08	78.79	3.18	14,939	911	15,750
เฉลี่ย	37.22	37.11	18.84	6.57	0.26			

อิฐวงอายุของหญิงผู้รับการสงเคราะห์ที่เข้ารับการสงเคราะห์ในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านปากเกร็ด บ้านเกร็ดพระถาวร และบ้านนารีสวัสดิ์ ของสมาคมอาสาสมัครสงเคราะห์

ปีงบประมาณ	ช่วงอายุของหญิงผู้รับการสงเคราะห์								จำนวนผู้รับการสงเคราะห์ที่รับตัวไว้ สงเคราะห์ในแต่ละปี		รวมทั้งสิ้น
	เฉลี่ยร้อยละ								ประเภท		
	ต่ำกว่า 15 ปี	16-21 ปี	22-24 ปี	25-30 ปี	31-36 ปี	37-42 ปี	43-50 ปี	สูงกว่า 50 ปี	ผู้ใหญ่	บุตรผู้รับการ สงเคราะห์	
2520	3.50	59.40	16.20	15.20	4.10	1.30	0.20	0.10	1,967	113	2,080
2521	3.60	53.60	21.30	11.90	2.70	1.20	0.50	0.20	1,315	100	1,915
2522	4.60	54.30	21.80	14.70	2.60	0.90	0.60	-	1,329	94	1,423
2523	5.30	56.70	17.80	15.10	3.00	1.30	0.80	-	1,086	55	1,141
2524	3.20	55.90	19.00	14.30	4.30	2.10	0.70	0.50	1,238	70	1,308
2525	4.30	53.50	19.10	16.50	4.50	1.10	0.30	0.30	1,870	102	1,972
2526	5.09	50.00	17.16	19.60	5.31	2.21	0.33	-	905	53	968
2527	3.50	55.04	18.31	16.43	3.75	1.75	0.67	-	1,201	53	1,254
2528	3.34	43.75	20.67	22.92	6.30	2.59	0.42	-	655	34	700
2529	4.59	40.10	17.64	27.55	7.13	2.40	0.29	-	637	50	637
2530	5.69	41.15	20.42	22.03	7.62	2.21	0.71	0.71	1,273	38	1,311
2531	3.96	37.75	17.99	24.68	9.34	5.35	0.43	-	952	39	991
รวม	50.57	607.00	223.49	221.06	61.15	24.41	5.59	1.27	14,939	811	15,750
เฉลี่ย	4.22	50.53	19.04	19.42	5.10	2.03	0.50	0.11			

สถิติระยะเวลาการค่าปรับระแวกของหญิงผู้รับการสงเคราะห์ที่เข้ารับการสงเคราะห์ในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกริกกระการ บ้านนาวิสิทธิ์ และบ้านปากเกร็ด

ปีงบประมาณ	ระยะเวลาการค่าปรับระแวกของหญิงผู้รับการสงเคราะห์ที่เข้ารับการสงเคราะห์							จำนวนผู้รับการสงเคราะห์ที่รับตัวไว้สงเคราะห์ในแต่ละปี				
	เฉลี่ยร้อยละ							ประเภท				
	ค่าปรับระแวก/เดือน			ค่าปรับระแวก/ปี				ไม่ค่าปรับระแวก	อื่นๆ	ผู้ใหญ่	บุตรผู้รับการสงเคราะห์	รวมทั้งสิ้น
	๑ - ๓	๔ - ๖	๗ - ๑๑	๑ - ๒	๓ - ๕	๖ - ๘	สูงกว่า ๘ ปี					
๒๕๒๔	๓๘.๕๐	๑๖.๘๐	๕.๑๐	๒๕.๘๐	๕.๕๐	๓.๕๐	๐.๕๐	-	-	๑,๒๓๘	๗๐	๑,๓๐๘
๒๕๒๕	๔๐.๕๐	๑๕.๗๐	๑๑.๓๐	๒๖.๖๐	๖.๖๐	๑.๕๐	๑.๑๐	๐.๗๐	-	๑,๘๗๐	๑๐๖	๑,๙๗๖
๒๕๒๖	๓๐.๘๓	๑๕.๘๕	๑๗.๕๐	๒๐.๒๖	๗.๖๓	๑.๕๕	๐.๗๗	๐.๗๗	-	๕๐๕	๖๓	๕๖๘
๒๕๒๗	๓๓.๓๘	๒๐.๕๘	๑๖.๘๖	๑๖.๕๐	๘.๕๐	๖.๖๖	๐.๗๕	-	-	๑,๒๐๑	๕๓	๑,๒๕๔
๒๕๒๘	๓๘.๐๓	๑๓.๕๕	๕.๓๖	๒๗.๕๘	๘.๘๖	๑.๓๖	๐.๕๐	-	-	๖๖๖	๓๘	๗๐๔
๒๕๒๙	๓๖.๗๕	๑๕.๗๓	๕.๗๗	๒๓.๗๕	๕.๓๑	๖.๕๗	๑.๖๕	๕.๘๕	-	๖๓๗	๕๐	๖๘๗
๒๕๓๐	๓๓.๕๖	๑๖.๓๕	๑๐.๖๕	๒๑.๓๕	๗.๕๘	๑.๕๕	๐.๖๖	๘.๕๖	-	๑,๒๗๓	๓๘	๑,๓๑๑
๒๕๓๑	๓๖.๕๓	๑๓.๗๓	๕.๕๕	๒๑.๗๖	๑๓.๕๕	๖.๘๕	๒.๑๕	๓.๑๕	-	๕๕๖	๓๕	๕๙๑
๒๕๓๒	๒๕.๑๗	๑๐.๑๓	๗.๑๗	๒๕.๕๕	๑๕.๕๕	๓.๖๕	๓.๓๕	๕.๓๕	-	๕๗๕	๒๗	๕๐๒
๒๕๓๓	๒๕.๐๖	๑๑.๓๐	๗.๕๕	๒๕.๖๖	๑๘.๘๕	๖.๕๐	๓.๗๗	๕.๗๕	๐.๕๘	๓๕๕	๑๓	๓๖๘
เฉลี่ย	๓๖.๕๖	๑๕.๕๖	๑๐.๕๗	๒๓.๘๗	๑๐.๖๗	๖.๕๕	๑.๕๖	๓.๐๖	๐.๐๖	๑๕,๗๖๓	๘๕๑	๑๖,๖๑๔

สถิติระดับเช่าบ้านของหญิงผู้รับการสงเคราะห์ที่เข้ารับการสงเคราะห์ในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านแม่จตุรพักตรพิมาน บ้านนาวิสัย และบ้านปากเค็ง

ปีงบประมาณ	ระดับเช่าบ้านของหญิงผู้รับการสงเคราะห์								จำนวนผู้รับการสงเคราะห์ที่รับค่าเช่าบ้าน		รวมทั้งสิ้น			
	เดือนร้อยละ								ประเภท					
	ต่ำกว่า ๒๕	๓๐ - ๓๕	๔๐ - ๔๕	๕๐ - ๕๕	๖๐ - ๖๕	๗๐ - ๗๕	๘๐ - ๘๕	๙๐ - ๙๕	๑๐๐ - ๑๐๕	๑๒๐ - ๑๒๕		๑๓๐ ถึง สูงกว่า	อื่นๆ เช่น เป็นไม้ หลบหนี เป็นโรคจิต	ผู้ใหญ่
๒๕๖๐	๓๖.๓	๔๔.๕	๑๓.๖	๕.๕	๐.๑	-	-	-	-	-	-	๑,๕๖๗	๑๑๓	๒,๐๘๐
๒๕๖๑	๔๓.๔	๓๖.๖	๑๖.๔	๒.๖	๐.๒	-	-	-	-	-	-	๑,๔๑๕	๑๐๐	๑,๕๑๕
๒๕๖๒	๓๘.๕	๕๑.๓	๑๕.๖	๓.๔	-	-	-	-	-	-	-	๑,๓๖๕	๕๕	๑,๕๖๓
๒๕๖๓	๕๐.๖	๓๕.๕	๑๓.๓	๕.๕	-	-	-	-	-	-	-	๑,๐๘๖	๕๕๕	๑,๖๔๑
๒๕๖๔	๕๖.๓	๓๘.๖	๑๑.๖	๓.๕	๐.๑	-	-	-	-	-	-	๑,๒๓๔	๓๖	๑,๓๖๐
๒๕๖๕	๕๓.๓๕	๒๘.๕๕	๑๑.๖๖	๒.๖๖	-	-	-	-	-	-	-	๑,๔๓๐	๑๐๖	๑,๕๓๖
๒๕๖๖	๕๕.๕๓	๓๕.๑๓	๑๕.๐๖	๒.๖๕	-	-	-	-	-	-	-	๕๐๕	๖๓	๕๖๘
๒๕๖๗	๕๕.๓๓	๓๑.๓๐	๑๓.๖๕	๕.๑๖	๐.๑๓	-	-	-	-	-	-	๑,๒๐๑	๕๓	๑,๒๕๔
๒๕๖๘	๕๕.๓๖	๓๓.๑๓	๑๕.๕๕	๕.๑๖	๐.๕๓	-	-	-	-	-	-	๖๖๖	๓๕	๗๐๑
๒๕๖๙	๕๑.๕๓	๒๘.๑๑	๑๕.๕๓	๕.๕๓	-	-	-	-	-	-	-	๖๓๗	๕๐	๖๘๗
๒๕๗๐	๓๓.๓๐	๓๓.๖๖	๒๐.๑๖	๕.๕๕	-	-	-	-	-	-	-	๑,๒๓๓	๓๕	๑,๒๖๘
๒๕๗๑	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	๕๕๖	๓๕	๕๙๑
๒๕๗๒	๒๖.๓๕	๓๕.๖๖	๒๐.๖๕	๑๖.๕๑	๐.๕๓	-	-	-	-	-	-	๕๕๕	๖๗	๕๖๒
๒๕๗๓	๒๐.๐๐	๓๓.๕๑	๒๓.๑๕	๒๐.๐๐	๐.๖๕	-	-	-	-	-	๒.๖๑	๓๕๕	๑๓	๓๕๘
๒๕๗๔	๓๐.๕๐	๓๓.๕๕	๑๕.๕๕	๕.๕๐	๐.๑๓	-	-	-	-	-	๐.๑๕	๑๕,๖๓	๕๕๐	๑๖,๖๑๕

ตารางที่ ๕

สถิติการป่วยเป็นกาฬโรคของหญิงผู้รับการสงเคราะห์ที่เข้ารับการสงเคราะห์ในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดกระถาง บ้านนาวิสัย และบ้านปากเกร็ด

ปีงบประมาณ	จำนวนผู้ป่วย เป็นกาฬโรค	การป่วยเป็นกาฬโรคของหญิงผู้รับการสงเคราะห์						จำนวนผู้รับการสงเคราะห์ที่รับตัวไว้ สงเคราะห์ในแต่ละปี		รวมทั้งสิ้น
		การป่วยเป็นกาฬโรคเฉลี่ยร้อยละ						ประเภท		
		ไข้สีส	โกลนเรื้อ	หนองใน	โกลนเรื้อและ หนองใน	เป็นทั้งสาม ชนิดรวมกัน	โรคเอดส์	ผู้ใหญ่	บุตรผู้รับการ สงเคราะห์	
๒๕๖๐	๓๗.๖	๓๗.๓	๐.๑	๕.๘	-	-	-	๑,๕๖๗	๑๑๓	๒,๐๘๐
๒๕๖๑	๔๘.๕	๓๐.๓	๓.๕	๑๕.๑	-	-	-	๑,๘๑๕	๑๐๐	๑,๙๑๕
๒๕๖๒	๓๓.๓	๑๕.๖	๓.๒	-	๑๐.๕	๐.๘	-	๑,๓๖๕	๕๘	๑,๔๒๓
๒๕๖๓	๓๘.๕	๑๖.๖	๓.๓	๐.๖	๑๒.๕	๕.๑	-	๑,๐๘๖	๕๕	๑,๑๔๑
๒๕๖๔	๓๘.๐	๑๘.๓	๑.๕	๒.๗	๘.๖	๒.๕	-	๑,๖๓๘	๗๐	๑,๗๐๘
๒๕๖๕	๕๐.๕	๑๖.๒	๑.๘	๑๘.๗	-	๓.๘	-	๑,๘๗๐	๑๐๖	๑,๙๗๖
๒๕๖๖	๒๖.๐๘	๑๖.๖๖	๑.๐	๑๑.๕๕	๑.๓๓	-	-	๕๐๕	๖๓	๕๖๘
๒๕๖๗	๓๘.๓๖	๑๗.๗๓	๐.๓๖	๒๐.๖๓	-	-	-	๑,๒๐๑	๕๓	๑,๒๕๔
๒๕๖๘	๓๖.๘๑	๒๐.๕๓	๒.๕๐	๑๖.๕๘	-	-	-	๖๖๖	๓๕	๗๐๑
๒๕๖๙	๓๘.๖๕	๑๕.๒๐	๕.๗๕	๑๖.๖๗	-	๑.๕๕	-	๖๓๗	๕๐	๖๘๗
๒๕๗๐	๕๓.๖๖	๑๗.๑๖	๗.๕๕	๑๘.๖๑	-	-	-	๑,๒๗๓	๓๘	๑,๓๑๑
๒๕๗๑	๕๑.๖๘	๒๐.๐๓	๐.๑๓	๒๖.๖๖	-	-	-	๕๕๖	๓๕	๕๙๑
๒๕๗๒	๓๐.๕๘	๒๐.๘๘	-	๖.๕๗	-	๓.๑๓	-	๕๗๕	๒๗	๕๐๒
๒๕๗๓	๓๓.๐๘	๒๓.๑๕	-	๓.๕๘	-	๑๑.๕๘	๒.๕๕	๓๕๕	๑๓	๓๖๘
เฉลี่ย	๓๖.๕๕	๑๕.๕๓	๒.๑๗	๑๑.๖๗	๒.๓๕	๑.๑	๐.๖๑	๑,๒๖๓	๕๕๐	๑,๖๑๓

การประเมินผลการให้การสงเคราะห์หิิงเมื่อพบความอุปการะจากสถานสงเคราะห์หิิงบ้านเกร็ดกระการ บ้านนารีสวัสดิ์ และบ้านปากเกร็ด

การติดตามผล ในเป็งบประมาณ	ได้รับ แจ้งตอบ	กรมประชาสงเคราะห์					หมายเหตุ
		ผลการติดตามผล					
		อยู่ภูมิลำเนาเดิม ช่วยนิตา นารคา อยู่กับชาติ แต่งงาน	นำวิชาชีงไปประกอบ อาชีพส่วนตัว ย้ายภูมิลำเนาเดิม	ขอรับความช่วยเหลือ จากประชาสงเคราะห์ จังหวัดในเรื่องเงินทุน ประกอบอาชีพ	กลัวว่าจะกลับ ไปค้าประเวณี	ถึงแก่กรรม	
๒๕๖๑	๒๓๕	๑๓๒	๒๙	-	๙๕	-	
๒๕๖๒	๕๓๐	๒๖๕	๖๐	-	๑๕๖	-	
๒๕๖๓	๓๖๖	๒๐๕	๖๓	-	๕๕	-	
๒๕๖๔	๗๒๙	๑๑๐	๕๓	๕๖	๙๐	-	
๒๕๖๕	๕๖๑	๑๖๒	๑๓๒	๖๖	๑๐๑	-	
๒๕๖๖	๔๖๓	๕๔๐	๕๕	๑๖๑	๑๒๔	-	
๒๕๖๗	๙๕๖	๓๕๙	๑๙๕	๑๑๕	๑๕๖	-	
๒๕๖๘	๑,๑๔๙	๖๙๖	๒๑๖	๑๓๕	๑๕๖	-	
๒๕๖๙	๕๕๔	๓๔๙	๓๑๓	๓๕	๒๑๕	-	
๒๕๗๐	๙๖๔	๒๔๒	๒๔๕	๕	๒๐๑	-	
๒๕๗๑	๕๖๕	๑๕๔	๑๕๓	๕๕	๑๖๕	-	
๒๕๗๒	๓๙๕	๕๕	๑๕๓	๑๖	๑๑๐	-	
๒๕๗๓	๗๕๗	๑๕๕	๕๖	๕	๙๖	-	
รวมทั้งสิ้น	๙,๖๔๑	๓,๕๖๖	๑,๔๕๖	๖๕๑	๑,๖๕๔	๑	
คิดเป็นร้อยละ	๑๐๐	๕๕.๕๖	๑๕.๑๖	๖.๗๓	๑๗.๕๕	๐.๐๑	

ตารางที่ ๘

จำนวนผู้สมัครเข้ารับการอบรม จำนวนอนุมัติรับ จำนวนตรวจงานทั่ว และผู้สำเร็จการฝึกอบรม ศูนย์ส่งเสริมและฝึกอาชีพสตรีภาคเหนือ
 หลักสูตร ๖ เกือบ และหลักสูตร ๔ เกือบ ตั้งแต่เริ่มเปิดดำเนินการ

การฝึกอบรมในเชิงปริมาณ	หลักสูตร ๖ เกือบ รุ่นที่	หลักสูตร ๔ เกือบ รุ่นที่	จำนวนผู้รับการอบรมแต่ละปี				หมายเหตุ
			ผู้สมัคร	อนุมัติรับไว้	รายงานทั่ว	ผู้สำเร็จ	
ปีงบประมาณ ๒๕๒๒	๑	๑	๔๑๔	๓๐๐	๒๔๔	๒๐๔	
ปีงบประมาณ ๒๕๒๓	๒	๒ , ๓	๔๔๐	๔๒๔	๓๔๗	๒๔๔	
ปีงบประมาณ ๒๕๒๔	๓ , ๔	๕ , ๕	๕๗๔	๕๔๐	๕๕๖	๕๗๖	
ปีงบประมาณ ๒๕๒๕	๕ , ๖	๖ , ๗ , ๘	๑,๓๐๔	๘๕๕	๘๒๒	๖๑๖	
ปีงบประมาณ ๒๕๒๖	๙ , ๘	๙ , ๑๐ , ๑๑	๑,๕๘๓	๙๓๓	๙๑๕	๖๕๖	
ปีงบประมาณ ๒๕๒๗	๙ , ๑๐	๑๒ , ๑๓ , ๑๔	๑,๕๗๗	๑,๐๕๐	๙๙๖	๖๗๑	
ปีงบประมาณ ๒๕๒๘	๑๑ , ๑๒	๑๕ , ๑๖ , ๑๗	๑,๕๖๖	๑,๐๖๗	๙๖๕	๗๐๕	
ปีงบประมาณ ๒๕๒๙	๑๘ , ๑๕	๑๘ , ๑๙ , ๒๐	๑,๖๒๕	๑,๑๖๗	๑,๐๕๕	๘๒๐	
ปีงบประมาณ ๒๕๓๐	๑๕ , ๑๖	๒๑ , ๒๒ , ๒๓	๑,๕๕๑	๑,๓๖๒	๑,๓๐๐	๙๕๓	
ปีงบประมาณ ๒๕๓๑	๑๗ , ๑๘	๒๔ , ๒๕ , ๒๖	๑,๕๑๑	๑,๒๓๕	๑,๑๕๗	๘๘๓	
		รวมทั้งสิ้น	๑๒,๕๖๕	๙,๒๕๕	๘,๖๕๓	๖,๓๖๗	

ตารางที่ ๑

สถิติการตั้งถาวรนำส่งถ่านหินดิบจากถ่านหินดิบตาม พ.ร.บ. การค้าแร่ พ.ศ. ๒๕๐๓

ปีงบประมาณ ๒๕๒๖ - ๒๕๓๑

ปีงบประมาณ	สิ่งให้ส่งสถานสงเคราะห์				การส่งตัว		สาเหตุที่ส่งตัวไม่ได้						
	หญิงบ้านปากเกร็ด	หญิงบ้านเกร็ด	หญิงบ้านนาวิชัย	รวม	ส่งได้	ส่งไม่ได้	หลบหนี	เจ้าหนี้ไม่พบตัว	อัมพาต	สติปัญญาไม่สมบูรณ์	ประทุษร้าย	จังหวัดปล่อยตัวภายหลัง	ยังไม่ทราบสาเหตุ
๒๕๒๖	๐,๕๖๖	๕๕๕	๕๕๓	๓,๖๗๔	๔๖๔	๒,๙๖๐	๒๐๙	๕๔๒	๓๖๐	๕๐๙	๖	๑๕	๖๙๕
๒๕๒๗	๓,๕๕๕	๕๐๕	๒๕๗	๓,๖๑๕	๑,๑๖๔	๒,๔๕๑	๕๕๕	๑๓	๑๒๑	๑๑๖	๖	๕	๑,๒๖๖
๒๕๒๘	๑,๐๓๙	๒๕๐	๒๓๙	๑,๕๒๘	๖๕๕	๙๐๕	๑๖๗	๖	๓	๑๖	๑	๕	๒๗๕
๒๕๒๙	๑,๕๕๕	๕๕๕	๑๕๗	๒,๖๖๗	๕๖๐	๒,๑๐๗	๑๖	๓	๑๓	๒๑	๑	๑	๑,๕๕๕
๒๕๓๐	๒,๑๕๗	๒๖๕	๑๕๗	๑,๖๖๖	๖๕๖	๒,๐๑๐	๖๑	๑	๑๑	๑๖๑	๑	๕๖	๑,๗๑๑
๒๕๓๑	๕๖๓	๕๕๑	๑๖๕	๑,๖๗๙	๕๕๕	๑,๑๒๔	๕๕	๑	๓	๒๖	๑	๑	๑,๐๕๗
รวมทั้งสิ้น	๑๑,๕๖๕	๓,๐๖๓	๑,๕๕๗	๑๕,๑๘๕	๕,๕๓๖	๑๑,๖๔๙	๑,๕๓๐	๖๐๕	๕๑๕	๕๕๕	๕	๓๕	๗,๓๑๗
คิดเป็นร้อยละ	๕๖.๖๑	๑๕.๕๗	๗.๕๖	๑๐๐.๐๐	๓๕.๑๕	๗๖.๕๑	๑๐.๐๕	๕.๓๕	๕.๕๖	๓.๕๕	๐.๐๓	๐.๒๓	๖๕.๖๖